

· 中国点击率最高的长篇悬疑小说第二部惊悚首重 ·

幽冥怪谈 II

死亡约定

宁航一作品

继前作《幽冥怪谈》的惊悚震撼，
与世俱来的都市心理惊悚大案成为重头“惊悚之镇”两两相。
幽暗荒凉神秘的都市，隐藏着比鬼怪更可怕、更惊悚的真相……

南派三叔倾情推荐
网络人气超越**蔡骏**
新锐悬疑大师最新作品

Mục lục

Câu Chuyện Thứ 1: Bức Ảnh Siêu Nhiên - (Phần Dẫn)

Phần Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Phần Kết

Câu Chuyện Thứ 2 - Phần Mở Đầu

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Câu Chuyện Thứ 1: Bức Ảnh Siêu Nhiên - (Phần Dẫn)

Giống như buổi tối ngày trước, vị giáo sư Lan sống một mình nghĩ cách sắp xếp khoảng thời gian sau bữa tối một cách dư dả và thoải mái. Bên cạnh bầu bạn với ông có chiếc sofa, trà nóng, xoài khô và một quyển tiểu thuyết phiêu lưu mạo hiểm rất dày. Đối với người bình thường mà nói, cuộc sống cô đơn như thế này sẽ khiến người ta cảm thấy ngột ngạt và nhạt nhẽo, thế nhưng nhà tâm lý học này lại có thể tìm được tri thức và niềm vui trong những thứ sách vở đó và cả trong tư tưởng phi thường của mình. Đương nhiên, ông trước giờ chưa từng nghĩ tới muốn người khác phải thử hiểu cho cách sống đặc biệt này của ông.

Chuyến thám hiểm vừa mới khởi hành được một lát, một tràng tiếng gõ cửa đầy vội vã liền kéo giáo sư Lan trở lại thế giới hiện thực. Ông cau mày nhẹ, trong lòng nghĩ, nếu lại là mấy đứa học trò tới hỏi ý kiến về mấy vấn đề, ông trước hết sẽ phải dạy lại tụi nó biết tuân thủ phép tắc lễ nghĩa.

Cửa mở. Một người đàn ông trẻ tuổi toàn thân ướt nhẹp đang đứng bên ngoài. Đó không phải là nước mưa, mà mồ hôi trên người anh ta. Chàng trai thở hổn hển hỏi rằng : "Cho hỏi, ngài có phải là giáo sư Lan Thành không ạ?"

"Phải." Giáo sư đáp, "Có chuyện gì thế?"

Trên khuôn mặt chàng trai lộ ra vẻ bất ngờ vui sướng mà cũng đầy lo lắng : "Giáo sư Lan, cha con sắp qua đời rồi, mời ngài theo con đến bệnh viện một chuyến được không ạ?"

Giáo sư Lan nhướng một bên mày nói : " Đương nhiên là được. Nhưng tôi có thể biết tôi đi cùng ai không?"

Nam thanh niên lúc này mới ý thức được sự đường đột của mình.

"Xin lỗi giáo sư, con vội vã quá rồi, con tên là Phương Nguyên. Cha con là Phương Trung, ngài vẫn còn nhớ ông ấy chứ ạ?"

"Phương Trung... ý cậu là, người mà 20 năm trước ta quen..."

"Đúng, chính là ông ấy."

"Vừa nãy cậu nói là ông ấy sắp mất ư, có chuyện gì vậy?"

"Là bệnh máu trắng, thưa giáo sư. Bệnh tật đã dày vò ông ấy hơn một năm rồi. Hai ngày trước, bác sĩ đã gửi giấy thông báo bệnh tình nguy kịch. Con nghĩ ông ấy không cầm cự nổi qua tối nay rồi."

Giáo sư Lan hiểu kì hỏi : "Vậy, cậu lại tìm tôi làm gì?"

"Giáo sư, nói thật, tụi con cũng cảm thấy kì lạ." Phương Nguyên khó hiểu lắc đầu nói, "Cha con bây giờ chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, thế nhưng ông ấy không hề trần trối bất kì chuyện gì liên quan đến việc sau khi ông ấy mất cả, chỉ là nhắc đi nhắc lại là muốn tụi con đi mời ngài tới, nói là... muốn nghe hết câu chuyện mà 20 năm trước chưa nghe hết. Tụi con thật sự là hết cách rồi, đành phải tới đây mời ngài."

Giáo sư Lan trầm ngâm một lúc rồi nói : " Biết rồi, chúng ta đi thôi."

"Thực sự rất cảm ơn ngài, giáo sư!" Phương Nguyên cúi mình, "Xe ở dưới lầu ạ!"

Chiếc ô tô màu đen chạy vút nhanh qua lại giữa sự xa hoa trụy lạc của thành phố, sau 20 phút thì dừng lại trước một bệnh viện lớn trang trọng và đồ sộ. Phương Nguyên xuống xe mở cửa cho giáo sư Lan, sau đó dẫn ông

vội vã lên thánng máý, đến phòng Hồi sức tích cực ở lầu 6 khu nội trú. Sau khi bước vào cửa, Phương Nguyên giới thiệu với hơn 10 người thân đang đứng trong phòng : "Đây chính là giáo sư Lan Thành, con đã mời được ông ấy tới rồi!"

Toàn bộ những người trong phòng bệnh đều hướng về phía giáo sư Lan Thành gật đầu kính chào. Giáo sư Lan Thành nhìn Phương Trung đang cận kề cái chết trên giường bệnh, lập tức nhận ra rằng ngọn lửa sinh mệnh của ông ấy đã cháy tới đầu cuối cùng. Trên mũi ông ta cắm ống thông Oxy, hốc mắt trũng sâu, khuôn mặt vô cùng thê thảm.

Phương Nguyên bước đến bên cha, khom người xuống rồi khẽ nói : "Cha, con mời được giáo sư Lan đến rồi."

Khuôn ngực khô quắt của Phương Trung yếu ớt nhấp nhô lên, nói một câu mà chỉ có Phương Nguyên nghe rõ. Phương Nguyên thẳng người lại, tuyên bố với mấy người thân rằng : "Cha con mời mọi người ra ngoài trước đã, ông ấy muốn nói chuyện một mình với giáo sư Lan."

Những người thân nhìn nhau một lúc, chỉ đành cùng Phương Nguyên rời khỏi phòng bệnh, đóng cửa phòng lại rồi đợi ở bên ngoài hành lang.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại giáo sư Lan và bệnh nhân sắp chết. Giáo sư Lan bước đến trước giường bệnh của Phương Trung, khẽ hỏi : "Ông bạn già, bao nhiêu năm nay ông vẫn còn nhớ câu chuyện đó à?"

Phương Trung nằm trên giường muốn gật đầu nhưng lại không động đậy đầu được, chỉ có thể chớp mắt.

Giáo sư Lan thở dài : " Được rồi, hôm nay tôi sẽ kể cho ông nghe kết cục của câu chuyện đó, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ông..."

Năm phút sau, giáo sư Lan từ bên trong mở cửa ra, những người thân đồng loạt lại vây quanh. Giáo sư Lan bình tĩnh nói : "Ông ấy đi rồi..."

Đây không phải là chuyện nằm ngoài dự liệu. Con cái của Phương Trung và người thân hoàn toàn không gào khóc một cách bi thương đau đớn, chỉ là lặng lẽ rơi lệ, bước vào phòng bệnh và xử lý hậu sự cho người chết.

Ba ngày sau, tang lễ của Phương Trung được tổ chức ở nghĩa trang. Giáo sư Lan nhận lời mời mà đến, toàn thân mặc lễ phục đen, tỏ sự thương tiếc đối với người chết.

Sau khi tang lễ kết thúc, Phương Nguyên đã tìm được giáo sư Lan trước lúc ông chuẩn bị rời đi và nói : "Thưa giáo sư, vô cùng cảm ơn ngài đã đến tham gia tang lễ của cha con. Tụi con vẫn muốn mời ngài vào nhà ngồi chốc lát, được chứ?"

Giáo sư Lan hỏi: "Các cậu vẫn còn việc gì sao?"

"Phải, thưa giáo sư." Phương Nguyên cúi mình, "Ngài nhất thiết phải đồng ý với tụi con."

"Vậy được thôi." Giáo sư Lan gật đầu.

Nửa tiếng sau, giáo sư Lan đã ngồi trong phòng khách rộng lớn của nhà họ Phương. Phương Nguyên đuổi khéo người hầu, tự mình pha cho giáo sư Lan một tách trà nóng. Ngồi trong phòng khách còn có hai người nữa là em trai và em gái của Phương Nguyên. Nhìn có vẻ đều hơn 20 tuổi.

Phương Nguyên lần nữa cảm ơn giáo sư Lan : "Thưa giáo sư, buổi tối hôm đó con đánh liều tới mời ngài, ngài đã đồng ý thỉnh cầu của con, đáp ứng tâm nguyện cuối cùng của cha con. Ba anh em con thực sự vô cùng cảm kích ngài."

Em trai và em gái Phương Nguyên cũng nhanh chóng phối hợp theo, cảm ơn không ngớt lời.

Giáo sư Lan vẫy tay. "Đừng nói mấy lời khách khí này nữa, thực hiện tâm nguyện cuối cùng cho người bạn cũ là việc ta nên làm mà. Ta muốn biết, hôm nay mấy đứa mời ta đến là vì cái gì?"

Ba anh em đưa mắt nhìn nhau. Phương Nguyên nói : "Giáo sư Lan, thực ra hôm nay tụi con mới ngài tới, chính là vì cái "tâm nguyện cuối cùng" của cha con."

"Cái gì?" Giáo sư Lan có hơi không hiểu.

"Để em nói cho." Em trai Phương Nguyên nói, "Thưa giáo sư, tụi con thực sự rất tò mò. Ngài biết không, cha con trước lúc mất không hề đề cập tới tình hình phân chia tài sản, nhà cửa hay sắp xếp các vấn đề quan trọng trong nhà này nọ, chỉ là không ngừng nói muốn tìm ông đến, nghe cho hết câu chuyện mà 20 năm trước chưa nghe hết. Tụi con thực sự không hiểu nổi, rốt cuộc 20 năm trước ngài đã kể cho cha con nghe câu chuyện gì, mà đến nỗi khiến cho ông ấy luôn canh cánh trong lòng, vào thời khắc cuối cùng của sinh mạng cũng không màng, mà chỉ nhớ tới câu chuyện đó?"

Giáo sư Lan đã hơi hiểu ra. "Các cô cậu có phải muốn biết, rốt cuộc ta đã kể câu chuyện gì?"

"Phải, thưa giáo sư." Ba người cùng trả lời.

Giáo sư Lan lắc đầu nói : "Xin lỗi, vì nguyên nhân nào đó, ta không thể kể câu chuyện này cho các cô cậu nghe được, thứ lỗi nhé."

Phương Nguyên hỏi : "Tại sao vậy?"

"Lí do này ta cũng không thể nói. Nếu như không có việc gì khác, ta xin phép cáo từ." Giáo sư Lan từ trên sofa đứng dậy.

Ba anh em đều bắt đầu sốt ruột, muốn giữ giáo sư Lan ở lại nhưng lại không tìm được lí do nào tốt hơn, chỉ có thể giương mắt nhìn giáo sư Lan

bước ra tới cửa.

Trong sự nóng lòng, em gái Phương Nguyên nói : "Giáo sư, câu chuyện của ông đã dẫn vật cha tôi 20 năm, lẽ nào ông cũng muốn dẫn vật chúng tôi lâu như thế sao?"

Phương Nguyên kéo cô lại, liếc cô một cái, dùng ánh mắt khiển trách. Nói chuyện như vậy là rất thất lễ.

Giáo sư Lan ngừng bước, quay đầu lại nhìn bọn họ, ý tứ sâu xa mà nói : " Các cô cậu thực sự muốn nghe sao?"

Ba người cùng nhau gật đầu, Phương Nguyên khó xử nói : "Thưa giáo sư, thật ạ... Tụi con rất tò mò, nếu như ngài không kể chuyện, tụi con e là sẽ chẳng thể nào yên lòng được."

Giáo sư Lan từ cửa quay trở lại, nói : "Các con muốn ta kể cũng được thôi, nhưng bắt buộc phải dùng một vài thứ để trao đổi."

"Là thứ gì?" Phương Nguyên hỏi.

Giáo sư Lan nói : "Ta muốn các con kể lại câu chuyện kì dị khôn lường nhất mà các con trải nghiệm trong đời hoặc biết được cho ta nghe, nếu như ta nghe mà cảm thấy hứng thú, vậy thì coi như xem là một phép trao đổi đi, ta sẽ kể cho các con nghe câu chuyện mà 20 năm trước ta kể cho cha các con nghe."

Ba anh em cùng lúc ngậy ra, bọn họ không ngờ sẽ là phép trao đổi như thế này. Một lát sau, Phương Nguyên nói : "Được, thưa giáo sư. Nhưng mà tụi con trước hết phải nghĩ một lát đã."

Giáo sư Lan gật đầu, ngồi lại vị trí ban nãy. "Ta cho các con thời gian 10 phút để suy nghĩ."

Ba anh em trầm ngâm, mỗi người ai nấy tự suy nghĩ câu chuyện của mình, một hồi sau, em gái Phương Nguyên nói : "Để con kể trước cho."

Giáo sư Lan làm động tác mời.

Câu chuyện cô kể là vào hồi học đại học. Buổi tối hôm nọ, khi cô cùng mấy người bạn cùng phòng đi ngang qua một cây cầu, bất ngờ phát hiện trên bờ sông có một "người" toàn thân màu xanh lá, nhìn giống như ếch vậy, mà lại đi thẳng người. Bọn họ kinh ngạc hô to chỉ vào con quái vật đó, không ngờ lại làm kinh động đến "thứ đó", "con ếch" đó nằm bò trên mặt đất, nhanh chóng nhảy xuống nước. Người ở trên cầu nhìn chăm chăm vào mặt nước lâu tới cả nửa tiếng, nhưng lại không thấy nó nổi lên lại nữa.

Năm phút sau, cô kể xong.

Giáo sư Lan cười mà nói : "Cái cô kể cơ bản không thể xem là một câu chuyện, cao lắm thì chỉ xem là một trải nghiệm kì diệu thôi."

Cô gái trẻ tỏ ra có hơi ngượng ngịu. Giáo sư Lan lắc đầu nói : "Nếu như câu chuyện các cô cậu định kể cho ta nghe đều giống như câu chuyện lúc này, vậy thì khỏi kể đi."

Em trai Phương Nguyên nghĩ một lúc, có hơi khó xử mà nói : "Con ngược lại thì có một câu chuyện vô cùng ly kì và đáng sợ, là một người bạn làm nhiếp ảnh đích thân trải qua... Nhưng mà, chính là bởi vì câu chuyện này hoàn toàn có thật, cho nên tới bây giờ con vẫn còn cảm thấy rất sợ hãi... Nếu không phải hôm nay có tình huống đặc biệt, con cũng sẽ không bằng lòng kể ra."

Giáo sư Lan nhướng một bên mày nói : "Hi vọng lần này ta sẽ không thất vọng."

"Điều này con có thể đảm bảo." Em trai Phương Nguyên nói chắc nịch, "Con bắt đầu kể nhé, tên câu chuyện là 'Bức ảnh siêu nhiên'."

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Phần Mở Đầu

Trong căn phòng tối đang phát ra ánh sáng đỏ rực u ám, gã thợ nhiếp ảnh lấy ra từ trong bồn rửa một tấm ảnh vừa được rửa xong. Ông ta tỉ mỉ ngắm nhìn nó lâu tận 5 phút, sau đó nhanh chóng cầm lấy một tấm ảnh khác kế bên, liên tục nghiên cứu và so sánh hai bức ảnh. Bất giác, ông ta sợ hãi mở to mắt, hai tay run rẩy, sắc mặt biến thành trắng bệch và xám ngắt, một hồi rất lâu, ông ta mới run cầm cập mà rặn ra được một câu nói:

"Trời ơi, thì ra là thế... Bí mật của bức ảnh này, thì ra là thế..."

Nửa phút sau, trợ lý studio đột nhiên nghe thấy trong phòng tối truyền ra tiếng kêu thảm thiết, anh ta quay đầu lại, trong lòng hoảng hốt, vội vã quẳng hết việc đang làm, chạy nhanh vào phòng tối. Sau khi mở cửa, anh ta kinh ngạc tột độ : Gã thợ nhiếp ảnh nằm ngã dưới đất, hai mắt trợn trừng, sợ hãi nhìn về phía trước, cơ mặt ông ta vì đau đớn mà vặn vẹo méo mó. Một tay ông ta nắm chặt vùng tim, một tay kia lại duỗi thẳng, phía trên cầm chặt hai bức ảnh màu.

Trợ lý vội vàng cúi người xuống đỡ thân thể của gã thợ nhiếp ảnh lên, nâng đầu và vai lên, hét to : "Thầy ơi, thầy sao thế?"

Trên gương mặt của gã thợ nhiếp ảnh tràn đầy sự sợ hãi, đôi môi run rẩy của ông ta hé mở, thế nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ nhìn chăm chăm vào hai bức ảnh trong tay, như thể ra hiệu ngầm điều gì đó.

Trợ lý nhìn thầy một cách hoang mang không biết phải làm thế nào, rồi lại nhìn về phía bức ảnh trong tay ông ta, hoài nghi mà hỏi : "Thầy ơi,

thầy... phải chăng muốn nói gì đó với con?"

Thế nhưng, khi anh ta lần nữa nhìn về phía thầy thì lại phát hiện tia sáng cuối cùng trong mắt thầy đã biến mất.

Gã thợ nhiếp ảnh co giật đầy đau đớn, đầu và cánh tay cùng lúc rũ xuống.

"Thầy... Thầy ơi!" Trờ lý sợ hãi lắc lắc người gã thợ nhiếp ảnh, thử cố dùng hết sức lực cuối cùng làm ông ta tỉnh dậy, nhưng tất cả đã vô ích rồi.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hải Minh biết, hôm nay anh ta đặc biệt tạm dừng hoạt động studio một ngày, thì bắt buộc phải xử lý cho ổn thỏa việc này.

Buổi sáng đã phân chia mấy trăm bức ảnh dựa theo phong cảnh, nhân vật, phong cách lập dị và chủ nghĩa siêu hiện thực thành mấy loại chính. Vậy thì chiều nay việc phải làm chính là chọn ra mấy tấm đẹp nhất mỗi loại trong số các tác phẩm nhiếp ảnh. Anh ta hiểu rõ, nếu như nội trong tháng này mà vẫn không cách nào chọn ra được những tấm ảnh đẹp nhất, bản thân anh ta cũng đừng mong đạt giải trong cuộc thi nhiếp ảnh toàn quốc.

Nửa tiếng sau, Hải Minh đã xác định chọn được mấy tấm chụp nhân vật và chụp siêu hiện thực, nhưng mà loại chụp phong cảnh thì anh ta lại từ đầu tới cuối không có chủ kiến gì cả, nói cách khác, anh ta cho rằng về cơ bản thì không chọn ra được tấm đặc biệt đẹp. Hải Minh không kiềm được mà cau mày... Làm thế nào đây? Nếu như không chọn ra được tấm ảnh xuất sắc hàng đầu, vậy thì tham dự cuộc thi cũng uống công.

Hải Minh tựa đầu vào lưng ghế, thở dài, anh nhìn bản thân mình trong tấm gương lớn bên cạnh trông hơi suy sụp, chán chường, lại có chút bắt đầu nghi ngờ, ban đầu quảng sau lưng chuyện tình cảm và cuộc sống cá nhân, đặt công việc và sự nghiệp lên hàng đầu, quyết định này thực sự là đúng sao? Bản thân anh đã sắp 30 tuổi rồi, nhưng vẫn chưa công thành danh toại, mỗi ngày đều trông coi cái studio nhỏ bé này. Nếu như lần này vẫn không thể đạt giải trong cuộc thi nhiếp ảnh toàn quốc, vậy thì bản thân anh rất cuộc phải tiếp tục cái tình trạng gây dựng sự nghiệp vừa tầm thường vừa có hơi giậm chân tại chỗ đến lúc nào đây?

Không được. Bây giờ không được nhụt chí, phải tự tin lên. Còn hơn 20 ngày nữa là tới cuộc thi rồi. Hải Minh tự nhủ với lòng : thực ra, mày rất xuất sắc, mày có tài năng và thiên phú xuất chúng, cái mà mày cần chỉ là cơ hội mà thôi, nhất định phải kiên trì lên. Vào lúc anh đang cháy hết mình và tràn đầy tự tin lập kế hoạch cho lần chụp ảnh tới. Tiếng gõ cửa bên ngoài đã quấy nhiễu luồng suy nghĩ sáng tác của anh.

Hải Minh có hơi thiếu kiên nhẫn mà quay đầu lại nhìn ngoài cửa kính, trong lòng nghĩ, không nhìn thấy ngoài cửa treo bảng "Tạm ngừng kinh doanh" rồi sao.

Cho dù trong lòng không tình nguyện cho lắm, Hải Minh vẫn rời căn phòng nhỏ bên trong, ra ngoài mở khóa cửa kính. Bên ngoài, người đàn ông hơn 30 tuổi khiêm tốn gật đầu chào, hỏi rằng : "Cho hỏi anh là nhiếp ảnh gia Hải Minh phải không?"

Hải Minh gật đầu đáp : "Là tôi."

Người đó nói : "Anh Hải Minh, chào anh, tôi là Đinh Lực, tôi có chút chuyện muốn làm phiền anh một lát."

Hải Minh chỉ vào tấm bảng treo trên cửa và nói : "Anh à, xin lỗi, hôm nay tôi có chút chuyện phải xử lý, cho nên đóng cửa một hôm, anh có thể đổi ngày khác không..."

Đinh Lực nói : " Anh Hải Minh, tôi chỉ có chút chuyện, không làm lờ của anh mấy phút đâu. Việc này đối với tôi mà nói rất bức thiết, cũng rất quan trọng, xin anh giúp đỡ tôi được không?"

Hải Minh do dự một lát, hơi bất lực mà nói : "Được rồi, mời vào."

Hai người ngồi xuống sofa của studio. Hải Minh quan sát đánh giá người đàn ông nhỏ con gầy ốm tầm 40 tuổi này, hỏi : "Anh có việc gì cần tôi giúp?"

Đình Lực lấy ra từ trong cặp da mang theo trong người hai tấm ảnh, đưa cho Hải Minh : "Mời anh giúp tôi xem thử hai tấm ảnh này."

Hải Minh nhận lấy rồi quan sát, phát hiện đây là hai tấm ảnh tương đối giống nhau : dường như cùng chụp ở một nơi - một căn phòng rất mộc mạc giản dị, cửa sổ mở, ngoài cửa sổ có dải sườn núi, trên sườn núi có một cái cây lớn, sự khác biệt duy nhất giữa hai tấm ảnh là: Một tấm là ảnh chụp cảnh thuần túy, còn tấm kia thì có một thiếu nữ toàn thân mặc đồ trắng đứng trước cửa sổ, thiếu nữ đó trông có vẻ là một cô gái thôn quê miền núi tầm 15, 16 tuổi.

Hải Minh lật qua lật lại xem tấm ảnh một hồi, nói : "Hai tấm ảnh này xem ra đều rất bình thường, có vấn đề gì sao?"

Đình Lực nói : "Anh Hải Minh, anh là chuyên gia nhiếp ảnh, tôi muốn mời anh giúp tôi giám định một chút, hai tấm ảnh này đã từng bị chỉnh sửa hay ghép không?"

Hải Minh ngần người ra một lát, liền nói : "Cái này dễ thôi. Nhưng mà, tôi có thể biết tại sao anh phải làm vậy không?"

"Xin ngài, trước hết hãy giúp tôi giám định đã được không?" Đình Lực hơi khẩn thiết nói.

Hải Minh nghĩ một hồi rồi nói : "Được thôi, anh ngồi đây một lát đợi tôi."

Anh mang tấm ảnh vào bên trong phòng làm việc, đem chúng để gần nhau đặt lên một thiết bị nhỏ, phía trên thiết bị nhỏ đó phát ra một chùm ánh sáng trắng, vừa hay chiếu vào trên tấm ảnh. Hải Minh lật tấm ảnh qua lại, quan sát từ nhiều góc độ khác nhau, rồi lại dùng kính lúp nhìn kỹ một hồi. Không bao lâu, anh đã có kết luận trong lòng, đóng thiết bị lại, lấy bức ảnh ra.

Hải Minh đưa hai bức ảnh cho Đình Lực rồi nói : "Tôi đã giám định qua rồi, hai bức ảnh này đều là ảnh gốc, chưa từng bị cắt ghép vi tính."

"Thật vậy sao? Anh chắc chứ?" Đình Lực sốt ruột hỏi.

Hải Minh nhún vai : " Dù sao thì từ góc độ kỹ thuật giám định và kiến thức tôi nắm được trước mắt, hai bức ảnh này 100% đều là ảnh gốc."

"Thật à, chỉ là ảnh gốc thì..." Đình Lực trầm ngâm cúi đầu xuống, lông mày cau khít lại.

Hải Minh nhìn anh ta, cảm thấy hơi tò mò : "Sao vậy? Hai bức ảnh này có phải ảnh gốc hay không thì có liên quan gì sao?"

Đình Lực ngẩng đầu lên nhìn Hải Minh chăm chăm, chần chừ một lúc lâu rồi nói : "Anh Hải Minh, anh có xem bài báo < Nhiếp ảnh gia nổi tiếng Vu Quang Trung đột tử ở studio vì bệnh tim đột ngột tái phát > ngày hôm kia chưa?"

Hải Minh ngớ người ra nói : "Xem rồi. Tôi xem cái tin này trên TV, sao vậy?"

Đình Lực than vãn : "Tôi là trợ lý của thầy Vu, luôn làm việc ở studio của ông ấy, ngày thầy Vu mất, tôi đã ở cùng thầy, đều là ở trong studio."

Hải Minh hơi hé miệng ra, tỏ ra có chút kinh ngạc. Anh nhìn vào bức ảnh trong tay Đình Lực rồi nói : "Việc ngài Vu mất có liên quan gì tới hai bức ảnh này?"

Đình Lực trầm mặc một lúc, sau nhiều lần do dự, chậm rãi nói : "Lúc phóng viên báo chí và giới truyền thông tin tức đến phỏng vấn tôi, tôi chỉ nói với bọn họ thầy Vu vì bệnh tim tái phát mà chết... Có một vài sự việc, tôi lại không nói cho bọn họ biết."

Hải Minh cau mày hỏi : "Là việc gì?"

Đình Lực nói : "Buổi chiều hôm đó, tôi ở trong studio kiểm kê những tác phẩm nhiếp ảnh mà thầy Vu chụp gần đây, còn thầy Vu thì ở trong phòng tối rửa ảnh mà ông ấy mới chụp. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng kêu thê thảm truyền ra từ trong phòng tối, liền vội vã chạy qua, phát hiện thầy Vu nằm ngã dưới đất, tay ôm chặt lấy vùng tim. Tôi bị dọa đến kinh hồn bạt vía, còn không kịp gọi cấp cứu, thầy Vu đã... đi rồi."

Hải Minh gật đầu, ra hiệu cho anh ta nói tiếp.

Đình Lực lắc đầu, cố gắng nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó : " Thời khắc cuối cùng trước lúc thầy Vu sắp mất, thần sắc tỏ ra rất kinh khiếp, mặt mũi vắn vẹo, giống như là hứng chịu điều gì đó khiếp sợ xảy ra thành hình. Lúc đó, ông ấy đã không phát ra được tiếng nào, chỉ là cố dùng hết sức lực cuối cùng giơ hai tấm ảnh này lên, mắt đăm đăm nhìn nó, giống như là muốn nói cho tôi biết, hoặc ám chỉ cho tôi điều gì đó!"

Hải Minh kinh ngạc vô cùng : "Ý anh là, ngài Vu trước khi chết đã nắm chặt hai bức ảnh này?"

"Phải, nhưng tôi chưa kịp hỏi ông ấy điều gì, ông ấy đã chết rồi. Cho nên, cho tới hôm nay tôi cũng không hiểu nổi, ông ấy giơ hai tấm hình lên, rốt cuộc là muốn nói với tôi điều gì!"

Hải Minh hỏi : "Trước đây anh đã từng thấy qua hai tấm hình này chưa?"

"Chưa"

Hải Minh suy ngẫm một hồi rồi nói : "Cứ xem là ông ấy trước lúc sắp chết muốn nói với anh điều gì đó, nhưng mà tại sao anh lại cho rằng việc ông ấy chết có liên quan tới hai tấm ảnh này?"

"Bởi vì..." Giọng điệu của Đinh Lực bắt đầu trở nên kích động, "Bởi vì chiều hôm đó thầy Vu luôn trong trạng thái khoẻ mạnh, ông ấy vào phòng tối rửa ảnh, đó là chuyện không thể bình thường hơn, tại sao ông ấy lại đột nhiên lên cơn đau tim chứ? Hơn nữa, ông ấy ngã dưới đất, cũng sắp tắt thở rồi, vậy mà vẫn nắm chặt hai tấm ảnh này không buông, trong mắt tràn ngập sự khiếp sợ và cứ thế luôn nhìn chăm chăm vào nó. Lẽ nào, những điều này vẫn không thể khiến tôi cho rằng cái chết của ông ấy có liên quan tới hai bức ảnh này sao?"

Hải Minh cau mày chặt lại, cảm thấy chuyện này quả thực có hơi khó mà tưởng tượng nổi, anh hỏi : "Vậy anh đến đây tìm tôi giám định hai bức ảnh này là ý gì?"

Đinh Lực khó hiểu hỏi : "Tôi cảm thấy thật lạ lùng, hai tấm ảnh này chỉ là hai tấm ảnh khá bình thường trong hàng ngàn hàng vạn tấm ảnh mà thầy Vu chụp mà thôi. Tôi thực sự nhìn không ra chỗ nào bất thường. Cho nên tôi mới đem đến nhờ anh giúp tôi giám định một chút, xem xem hai tấm ảnh này có gì kì lạ không. Thế nhưng vừa nãy anh lại nói đây chỉ là hai bức ảnh bình thường mà thôi, cho nên tôi cũng không hiểu nổi."

Hải Minh nghĩ một lúc rồi nói : "Vậy anh chuẩn bị làm gì kế tiếp đây?"

Đinh Lực nói : "Tôi không định làm gì nữa. Nếu hai tấm ảnh này chẳng có gì không đúng, tôi cũng không muốn tiếp tục tìm hiểu thêm nữa."

"Hai tấm ảnh này anh chuẩn bị xử lý như thế nào?"

Đinh Lực nhún vai nói : "Không biết nữa, nhưng tôi không muốn giữ nó nữa, có lẽ lát nữa sau khi ra khỏi đây, tôi sẽ quăng nó vào thùng rác."

Hải Minh đột nhiên cảm thấy trong lòng có một cảm giác phức tạp khó mà diễn tả, anh nói : "Nếu anh đã chuẩn bị vứt đi... vậy chi bằng đưa hai tấm ảnh này cho tôi đi."

Đình Lực hơi ngạc nhiên mà nói : "Anh cần hai tấm ảnh này để làm gì?"

Hải Minh bĩu môi nói : "Tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ cảm thấy tò mò, cảm thấy câu chuyện anh kể hơi kỳ lạ. Hai bức ảnh này có lẽ thực sự có chỗ bất thường. Anh cứ vứt đi như thế thì có phần đáng tiếc."

Đình Lực nhẹ nhõm như trút được gánh nặng mà nói : "Anh Hải Minh, vốn dĩ tôi cũng không cam tâm vứt đi cho lắm. Nếu anh đã cần nó, tôi sẽ đưa nó cho anh."

Nói rồi, anh đem hai bức ảnh trong tay đưa cho Hải Minh và để lại danh thiếp của mình, sau đó đứng dậy nói : "Cám ơn anh, Hải Minh, chào anh nhé."

Hải Minh gật đầu với anh ta, dõi mắt nhìn theo Đình Lực rời khỏi. Anh khóa cửa kính của phòng làm việc lại, đem hai tấm ảnh vào căn phòng nhỏ ở bên trong. Hải Minh lại cẩn thận xem kỹ bức ảnh một hồi nhưng vẫn không thể nhìn ra cái gì bên trong đó. Sau khi bần thần một hồi, anh nhớ ra nhiệm vụ cấp bách trước mắt bây giờ là gì, liền đặt hai tấm ảnh vào trong chiếc hộp dụng cụ chụp ảnh, rồi lại đắm chìm vào việc lựa ra ảnh tham dự cuộc thi.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Mấy ngày tiếp theo, Hải Minh dứt khoát đã làm thì phải làm cho xong, anh đóng cửa studio một tuần, mỗi ngày tới những nơi khác nhau để chụp ảnh. Anh đã hạ quyết tâm, nhất định nội trong một tuần phải chụp được tác phẩm vừa ý để tham dự cuộc thi.

Hai ngày trước, dấu chân của Hải Minh đã rải rác khắp các vùng sông suối và rừng núi, thế nhưng sau khi rửa ảnh ra, anh cho rằng đề tài này quá tầm thường và cũ rích rồi, khó mà nổi trội trong vô vàn các tác phẩm chụp phong cảnh. Cho nên, anh đặt hành trình hôm nay ở một trại cổ [1] nằm xung quanh huyện thành, hi vọng có thể phát hiện được điều bất ngờ độc đáo ở đó.

[1] trại : dùng để chỉ những thôn, làng có tường, rào vây quanh bốn phía.

Sau khi lái xe hết 4 tiếng, Hải Minh đã tới được huyện thành. Ngay sau đó, anh đã nhảy lên một chiếc xe buýt cỡ vừa, ngồi xe trên đường núi gập ghềnh và nghiêng ngả hết hai tiếng, cuối cùng tới được trại cổ đó.

Sự dẫn xóc khủng khiếp trong thời gian ngồi xe khiến cho Hải Minh hơi say xe, sau khi xuống xe, suýt chút nữa anh đã ói ra hết. Thế nhưng rất nhanh thôi, phong cảnh trước mắt đã chuyển hướng sự chú ý của anh.

Đây là một nơi cổ kính mà thần kì. Cả trại cổ là sự kết hợp của tường đá và khuôn viên sân làng, cùng với dãy hành lang dọc theo các căn nhà, toàn bộ đều có cơ cấu bằng gỗ. Các căn nhà và khuôn vườn được xây cất bố trí rất đặc biệt, đẹp đẽ và tinh tế. Lại phóng tầm mắt nhìn xung quanh,

nào là non xanh nước biếc, suối chảy rì rào, toàn là những cảnh sắc mê hoặc lòng người khiến cho người ta không thể thu hết vào tầm mắt.

Lần đầu tiên Hải Minh đến đây, anh đã thán phục sự kì quái và đẹp đẽ của nơi này, có một loại niềm vui thích giống như nhặt được báu vật hiếm có trên đời. Thậm chí anh cảm thấy nơi này còn có điều độc đáo, đặc biệt hơn những chốn tiên cảnh mà anh đã đi qua trước đây. Hải Minh cảm thán, nếu như không phải nơi đây địa thế xa xôi, giao thông bất tiện, e là sớm đã trở thành vùng đất thu hút du lịch rồi.

Hải Minh đã quên hẳn đi sự khó chịu và mệt mỏi của chuyến đi, anh lấy máy ảnh ra, dạo bước trên con đường nhỏ lót đầy đá xanh trong trại cổ, chụp lại từng chi tiết đẹp đẽ mà anh nhìn thấy.

Đi tới đi lui trên con đường cổ kính, Hải Minh càng chụp càng cảm thấy phấn khích. Ở đây anh phát hiện có vô số những điều bất ngờ, đều là những đề tài hay nhất trong chụp ảnh phong cảnh. Nào là cửa tiệm cũ kỹ được dựng bằng những phiến gỗ, nào là quán trà cổ sớm đã biến mất trong thành thị, thậm chí ngay cả hiệu cắt tóc mà ông lão bày bên đường cũng khiến Hải Minh chụp đến điên cuồng.

Sau khi chụp được mấy chục tấm cận cảnh, Hải Minh muốn chụp vài tấm ảnh lấy cảnh từ xa ở trại cổ. Anh nhìn qua nhìn lại xung quanh, phát hiện ở một nơi không xa mấy có một sườn núi nhỏ, từ trên đỉnh núi nhìn xuống, vừa hay có thể nhìn thấy hơn nửa trại cổ, đó là góc chụp không thể đẹp hơn được nữa.

Hải Minh nhắc hộp dụng cụ nhiếp ảnh lên, xách máy ảnh lên, nhanh chân chạy tới sườn núi nhỏ, không bao lâu liền leo lên tới đỉnh núi. Anh mệt đến mức thở hồng hộc, ngồi xuống một lát bên một cái cây to, lưng dựa vào thân cây, nghỉ ngơi một lát.

Ngồi được năm, sáu phút, Hải Minh phải mông đứng dậy, đang muốn nhắc máy ảnh lên hướng xuống dưới núi chọn cảnh thì đột nhiên ngẩn người ra, khẽ há miệng.

Anh chậm rãi quay đầu lại, nhìn chăm chăm cả buổi vào cái cây to anh dựa vào khi nãy, rồi lại hoài nghi mà nhìn khắp bốn phía xung quanh, về mặt mơ hồ bối rối.

Anh đột nhiên phát hiện, sao mà cái sườn núi này và cái cây to này lại khiến anh cảm thấy quen quen thế này? Giống như trước đây không lâu đã nhìn thấy qua vậy, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh tới nơi này, sao có thể chứ?

Hải Minh cau mày ra sức nhớ lại, rốt cuộc là đã nhìn thấy cái sườn núi này ở đâu? Trên TV? Không đúng, gần đây bận bịu đến nỗi căn bản không hề xem TV luôn. Trên tạp chí nhiếp ảnh gì đó chăng? Hình như cũng không giống...

Thình lình, anh đột nhiên ngó người ra, nhìn vào hộp dụng cụ nhiếp ảnh cầm trong tay, nhanh chóng mở nó ra, lôi ra hai tấm hình từ dưới đáy. Anh lấy bức ảnh đối chiếu với cảnh vật xung quanh, biểu cảm trở nên hết sức ngạc nhiên.

Quả thật là ở đây! Mấy ngày trước, hai tấm ảnh mà Đinh Lực để lại cho anh, bên ngoài ô cửa sổ của căn nhà có một sườn núi nhỏ, trên sườn núi có một cái cây to. Rõ ràng chính là nơi mà anh đang đứng!

Phải, không sai. Hải Minh lấy tấm hình đối chiếu kỹ càng. Ở chỗ xa xa cách cái cây mấy bước về bên phải, có một tảng đá xanh; Hình dạng của cái cây này, rồi cái cây thì phân thành bốn nhánh lớn....những đặc điểm này đều giống hệt trên bức ảnh!

Hải Minh chống cằm trầm tư : "Xem ra, ngài Vu Quang Trung đã từng tới đây chụp ảnh, hai bức ảnh ông ấy nắm chặt trước lúc sắp chết chính là

chụp ở sơn trại này." Hải Minh lần nữa cầm tấm ảnh quan sát tỉ mỉ, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kì lạ.

Từ trong căn nhà được chụp trong bức ảnh có thể nhìn thấy được đầy đủ sườn núi nhỏ này, mà hiện tại thì bức ảnh ở trong tay anh, vậy thì chỉ cần đi tới mấy hộ nhà dân dưới núi, đối chiếu bức ảnh lần lượt tìm kiếm, chắc chắn có thể phát hiện ra là ở trong căn nhà nào, vừa may thì có thể xuất hiện được góc độ giống trên tấm ảnh. Nếu như vậy thì có thể biết ngài Vu Quang Trung chụp hai tấm ảnh này ở nhà nào rồi.

Trong lòng Hải Minh hiểu rõ, ý nghĩ vừa nảy đã hoàn toàn được thành lập về mặt lý thuyết, hơn nữa thực hiện cũng không khó khăn gì. Thế nhưng, lí do để làm vậy là gì? Để biết ngài Vu Quang Trung chụp hai bức ảnh này ở nhà nào, rồi còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Hải Minh đột nhiên nghĩ đến, nói không chừng, đến nghe ngóng phía chủ nhân của hộ gia đình đó, có lẽ có thể hỏi ra được điều gì đó, xem xem rốt cuộc hai tấm ảnh này và cái chết bất đắc kì tử của ngài Vu Quang Trung có liên quan gì không.

Nghĩ đến đây, Hải Minh quyết định, sau khi anh ở trên đỉnh núi chụp xuống mấy tấm ảnh về toàn cảnh của cổ trại, liền đem thiết bị chụp ảnh và óc tò mò vội vã chạy xuống núi.

Bởi vì phía ngoài ô cửa sổ trong tấm ảnh không có vật chắn gì khác, có thể trực tiếp nhìn thấy sườn núi, cho nên Hải Minh phán đoán là ngôi nhà trong tấm ảnh chắc chắn là một căn trong số những căn nhà ở gần núi nhất. Anh đi vào một viện lạc [2] hình vuông ở dưới núi, bên trong có tám, chín hộ sinh sống, mà trong ba hộ ở phía tây có hướng giáp mặt với sườn núi thì hiển nhiên sẽ có một hộ là nơi mà anh muốn tìm.

[2] Viện lạc : khoảng khuôn viên được bao quanh bởi tường hoặc hàng rào. Ở trong tác phẩm này chỉ đơn vị nhỏ hơn của trại, tức là một trại sẽ bao

gồm nhiều viện (lạc).

Hải Minh không ngờ rằng nhanh như thế liền có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm thành nhỏ như vậy, tiếp đó, chỉ cần tìm một lí do thích hợp để đi hỏi thăm là được.

Hải Minh đi đến trước mặt ngôi nhà đầu tiên bên trái, gõ cánh cửa gỗ. Không bao lâu, cửa liền mở ra, một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi hỏi : "Có việc gì không?"

Hải Minh đáp : "Chào ông, tôi là nhiếp ảnh gia tự do, muốn chụp một vài kiến trúc nhà ở mang phong cách truyền thống, không biết có thể vào nhà ông chụp ảnh về một vài kết cấu bên trong được không ạ?"

Người đàn ông trung niên tỏ ra có hơi vừa mừng vừa lo, ông vui tươi hơn hớn nói : "Đương nhiên là được, cậu vào đi!"

Hải Minh hướng về phía ông ta gật đầu cảm ơn, sau đó đi vào trong nhà. Vợ và con cái của người đàn ông trung niên sau khi biết được dụng ý của anh, đều rất nhiệt tình đón tiếp.

Bên trong của căn nhà quả thực rất mang phong cách cổ xưa, Hải Minh đã chụp mấy tấm ở sảnh lớn và phòng bếp, người đàn ông trung niên lại chủ động dẫn anh đến phòng nhỏ, cũng chính là phòng ngủ của bọn họ. Hải Minh chú ý thấy trong căn phòng này có một cánh cửa sổ, có thể nhìn thấy sườn núi bên ngoài. Anh lặng lẽ lấy tấm ảnh ra so sánh. Không đúng, từ ô cửa sổ nhìn ra, chỉ có thể nhìn thấy bên trái của sườn núi, ngay cả cái cây đó cũng không nhìn thấy, xem ra không phải nhà này rồi.

Hải Minh lại tùy ý chụp vài tấm ở trong căn phòng này, sau đó cảm ơn chủ nhà, chuẩn bị rời đi. Bà chủ nhà kêu anh ngồi lại uống nước, ông chủ nhà thậm chí còn muốn giữ anh lại dùng cơm tối cùng họ, Hải Minh từ chối khéo ý tốt của bọn họ rồi rời đi.

Lần này, Hải Minh đến cửa cổng của căn nhà ở giữa. Thực ra, thông qua sự so sánh ban này, trong lòng anh đã tự có tính toán. Phong cảnh có thể nhìn thấy từ bên ngoài cửa sổ của căn nhà này có lẽ tương đương so với góc độ ở trên bức ảnh.

Trước khi gõ cửa, Hải Minh chú ý thấy vài chỗ khác biệt của hộ gia đình này so với mọi nhà khác : Trước cửa nhà ở khu viện lạc hình vuông này đều xếp các cột gỗ chống đỡ xà nhà dựa theo khoảng cách bằng nhau, nhưng mà bên dưới hai cột gỗ trước cổng căn nhà này lại có gốc cột làm bằng đá mà các cột gỗ khác không có. Phía trên gốc cột chạm trổ một vài hình ảnh kì dị giống như thần linh quỷ quái gì đó. Hải Minh ngồi xổm người xuống nhìn say sưa, nhưng lại không hiểu ý nghĩa của những bức phù điêu. Anh dùng máy ảnh chụp lại.

Sau khi đứng dậy, Hải Minh gõ cửa cổng làm bằng gỗ, anh đợi trước cổng một lúc, cũng vẫn không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì. Hải Minh lại gõ mạnh hơn mấy cái, nhưng vẫn không có phản ứng gì. Anh bắt đầu hơi thất vọng rồi, lẽ nào trong nhà không có ai?

Sau khi lại đợi được một lúc, Hải Minh thở dài, ủ rũ xoay người bỏ đi, thế nhưng trong giây phút anh xoay người đi thì lại nghe thấy tiếng cửa gỗ phát ra tiếng cọt két chói tai, làm anh giật cả mình. Anh quay đầu lại, thấy cửa mở được một nửa, một người phụ nữ lớn tuổi mặt đầy nếp nhăn hơi cúi gắt nhìn anh, dùng âm giọng khô khan hỏi : "Lúc này là cậu gõ cửa phải không?"

Hải Minh chú ý thấy người phụ nữ lớn tuổi này đang chống gậy, đoán trước chân bà có tật, liền vội nói : "Xin lỗi bà, làm phiền bà quá."

Bà lão hoàn toàn không khách khí mà nói : "Cậu muốn làm gì?"

"Là thế này..." Hải Minh xài lại chiêu cũ, "Con là nhiếp ảnh gia tự do, đến đây để chụp ảnh một vài căn nhà cổ, con muốn vào trong nhà bà chụp

cầu tạo bên trong ạ."

"Chỗ tôi chẳng có gì đẹp để chụp đâu." Bà lão lạnh lùng trả lời một câu, sau đó liền muốn đóng cửa lại.

"Ấy, đợi đã." Hải Minh đẩy cửa đứng lại, thành khẩn cầu xin, "Bà ơi, bà cho con vào chụp hai tấm thôi, sẽ làm lỡ thời gian của bà lâu đâu ạ."

"Tôi nói rồi, không được, cậu nghe không hiểu sao!" Bà lão nghiêm nghị, lại muốn đóng cửa lại.

Hải Minh bắt đầu hơi sốt ruột, anh chỉ nói : "Thế này đi, bà ơi, nếu như bà cảm thấy không tiện cho con vào trong, vậy thì bà hãy mở cửa ra một chút, con sẽ ở ngoài cửa chụp một tấm, vậy cũng được rồi."

Bà lão chịu không nổi việc anh cứ dây dưa lằng nhằng, hết kiên nhẫn nói : "Được rồi, cậu chụp nhanh đi!" Nói rồi bà liền mở cửa rộng ra.

"Cám ơn, cám ơn ạ!" Hải Minh vừa cảm ơn vừa nhìn vào trong nhà. Cầu tạo của căn nhà này khác với căn nhà ban nãy, bên trong không chia thành các phòng riêng, toàn bộ căn nhà là một gian phòng lớn. Bố cục và bày trí bên trong nhìn qua là thấy hết ngay.

Đương nhiên, Hải Minh nhìn một phát là thấy ngay ô cửa sổ của gian phòng chính, không cần so sánh với tấm ảnh anh cũng biết ngay mình tìm đúng chỗ rồi. Không những phong cảnh ngoài cửa sổ không khác gì với tấm ảnh, ngay cả cách bày trí trong nhà cũng giống y hệt trên bức ảnh.

Hải Minh ở ngoài cửa giơ máy ảnh lên, vừa định chụp lại, đột nhiên phát hiện trong căn nhà to lớn này chỉ có một cái giường đơn nhỏ làm bằng gỗ, anh hiểu kì hỏi : "Bà ơi, bà sống một mình ở đây à?"

"Cậu không nhìn ra sao, trong nhà này còn có ai khác à?" Bà lão giận dữ nói.

Hải Minh ngậy người ra, nhớ tới cô gái mặc đồ trắng trên bức ảnh, vô thức nói : "Bà thực sự chỉ sống một mình sao? Vậy cháu gái của bà đâu?"

Bà lão ngẩng đầu lên nhìn anh : "Cậu nói cái gì?"

Hải Minh ngậy lập tức nhận ra mình lỡ lời, anh vội vàng giải thích : "Con...Con đoán thôi, con tưởng bà sống cùng cháu gái."

Trên mặt bà lão đột nhiên nổi đầy gân xanh, tức giận nói : "Tôi còn chưa kết hôn, ngay cả con cái còn không có, lấy đâu ra cháu gái! Cậu rốt cuộc là muốn làm gì, nếu như không chụp thì tôi đóng cửa đây!"

Hải Minh khó tin mà há to miệng, bà lão lại muốn đóng cửa rồi, anh vội vàng ấn vào nút chụp, vẫn không chụp kịp thêm một tấm, bà lão đã đóng cửa lại cái ầm.

Hải Minh cầm máy ảnh đứng trơ ra trước cửa, vốn dĩ anh vẫn có vài điều muốn hỏi bà, nhưng mà rất hiển nhiên, bà lão ấy đã không ưa anh nữa rồi.

Hải Minh tiu nghỉu rời khỏi nhà bà lão, chậm rãi đi ra phía ngoài sân làng, trong đầu suy nghĩ linh tinh.

Lúc này, có mấy chàng trai tầm 15, 16 tuổi từ phía sân làng đi tới, bọn họ đang vác mấy bó củi, hiển nhiên là người sống ở trong viện lạc này rồi. Sau khi Hải Minh nhìn thấy bọn họ liền lấy tấm ảnh từ trong hộp dụng cụ ra, đi tới trước mặt mấy chàng trai đó, đưa tấm ảnh ra, hỏi : "Cho hỏi một tí, các cậu gặp qua cô gái mặc đồ trắng này chưa? Có phải cô ấy sống ở trong viện này không?"

Mấy chàng trai cùng chụm đầu lại xem, sau đó đồng thanh nói : "Chưa gặp qua bao giờ."

Hải Minh vẫn chưa từ bỏ hi vọng, lại hỏi nữa : "Các cậu xem kĩ chút đi, thực sự là trước giờ chưa gặp qua cô ấy hả?"

Một chàng trai nước da ngăm đen nói: "Tôi từ nhỏ đã sống ở viện này rồi, căn bản chưa gặp qua người này."

Một chàng trai khác đang cời trần, người đầy mồ hôi nói : "Đừng nói là ở viện này, cả cái trại này chúng tôi cũng chưa gặp qua người này bao giờ luôn."

Hải Minh chỉ vào nhà bà lão mà hỏi : " Trong căn nhà đó, trước giờ chỉ có mình bà lão đó sống thôi sao?"

Mấy chàng trai đưa mắt nhìn nhau, chàng trai nước da ngăm đen nói : "Dù sao thì từ lúc tôi bắt đầu nhớ ra được thì căn nhà đó chỉ có mình bà lão sống thôi, chưa từng từng thấy qua có ai khác sống ở đó."

Mấy chàng trai đi vòng lượn qua Hải Minh, người nào người nấy đều vác củi về nhà.

Hải Minh đứng tại chỗ mấy phút, lông mày vặn xoắn lại. Cái cảm giác có chút nói không thành lời, quái dị không thể diễn tả được giống như là có con kiến vô hình đang chậm rãi từ bàn chân bò lên người anh, khiến cho anh cảm thấy sau lưng và da đầu bắt đầu tê dần.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chiếc xe của chạng về chạy còn chậm hơn chạng đi, mất cả bảy tiếng hơn Hải Minh mới về đến thành phố thân quen của mình, lúc này đã là hơn chín giờ tối rồi.

Hải Minh ăn đại một chút mì làm bữa tối ở một quán ăn nhỏ gần trạm xe. Tiếp đó, anh lột cái thân xác mệt lả của mình về nhà, thực ra thì chính là studio—cái cửa tiệm bên đường tập hợp của nơi làm ăn, công việc, sinh sống. Ngồi xuống trong phòng làm việc chưa kịp nghỉ ngơi được 5 phút, Hải Minh liền cưỡng ép bản thân mình đi vào phòng tối dùng để rửa ảnh. Anh đã sớm quyết định, cho dù mệt cỡ nào, hôm nay cũng phải xem hết mấy tấm ảnh đã chụp.

Ngoài quan tâm hiệu quả chụp ảnh, còn vì để xác thực một vài thứ khiến lòng anh cảm thấy e sợ.

Phim bị nước sạch và nước rửa phim tráng qua, dần dần hiện ra các đường nét. Hải Minh phát hiện rằng bản thân mình lại chẳng hề quan tâm gì đến các tác phẩm mà có thể dùng để tham dự cuộc thi, chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy tấm ảnh cuối cùng chụp trước cửa nhà bà lão.

Cuối cùng, anh đã tìm ra nó trong vô số các tấm hình. Hải Minh định thần lại, thở hắt ra, từ từ nhắc tấm ảnh lên, mượn ánh sáng đỏ yếu ớt của phòng tối nhìn lướt qua. Cửa sổ, sườn núi, cái cây, còn có nửa khuôn mặt của bà lão, ngoài ra thì không có thứ gì dị thường cả.

Hải Minh đặt tấm ảnh xuống, thở phào, trong lòng vốn căng như dây đàn cũng nhẹ nhõm hẳn đi.

Xem ra, là tự mình nghĩ nhiều quá rồi. Hải Minh ngồi xuống trên chiếc ghế đầu trong phòng tối, vốn dĩ đã không thể nào rồi, trên thế giới này sẽ không xuất hiện những loại chuyện lạ ly kì mà kinh dị này đâu.

Nhưng mà, anh lại nghĩ tới, nếu như không phải là "thứ đó", vậy thì tấm ảnh ngài Vu Quang Trung chụp phải giải thích thế nào đây? Tự anh đã giám định qua hai bức ảnh này, thời gian chụp ảnh cũng không quá lâu, có lẽ là nội trong vài năm đổ lại. Nói như vậy, cô gái mặc đồ trắng đứng trước cửa sổ trong tấm ảnh đó là ai? Tại sao căn bản là chưa có ai gặp qua bao giờ, thậm chí là không biết đến sự tồn tại của cô ấy?

Nghĩ đến đây, Hải Minh không tìm được mà rùng mình một cái, cảm thấy lạnh sống lưng, thực ra, lúc anh còn học đại học, có nghe nói qua, hoặc tìm hiểu trên các tạp chí sách báo những chuyện về những tấm ảnh siêu nhiên. Đó đều là những sự kiện khiến người ta lấy làm lạ, thật giả khó bàn đến từ nhiều nước khác nhau trên thế giới. Nhưng Hải Minh trước giờ chưa từng nghĩ qua, bản thân mình cũng có ngày lại đụng độ chuyện này.

Trong không khí tĩnh mịch, trầm lặng trong phòng tối, ánh sáng đỏ ư ám khiến cho mọi thứ xung quanh đều có vẻ hung ác đáng sợ. Hải Minh lại cảm thấy cơ thể mình đang run lên nhè nhẹ, có chút sợ hãi. Anh vội vã rời khỏi phòng tối ngay, đi tới phòng khách của phòng làm việc, mở hết công tắc trong phòng, cả căn phòng sáng như ban ngày. Hải Minh lại pha một tách trà, sau khi hớp một ngụm trà mới dần dần bình tĩnh lại.

Mấy phút sau, Hải Minh nghĩ ra được một cách giải thích, dùng để trấn an bản thân. Có lẽ, cô gái mặc đồ trắng ấy là một người mẫu mà ngài Vu Quang Trung đặc biệt đưa đến nơi đó. Có lẽ ông ấy cảm thấy chụp cảnh trong nhà không thì quá đơn điệu, cho nên mời riêng một người mẫu đứng ở đó, đơn thuần là nhu cầu sáng tạo nghệ thuật thôi.

Còn bệnh tim của ngài Vu Quang Trung đột ngột tái phát, thực ra không có liên quan gì đến hai tấm ảnh đó cả, đơn thuần chỉ là trùng hợp mà

thôi. Là anh và tên trợ lý kia đoán bậy nên mới chú ý quan tâm đến hai tấm ảnh đó như vậy. Nghĩ như vậy, Hải Minh cảm thấy an lòng hơn rất nhiều.

Sau khi yên tâm rồi, cơn buồn ngủ ngay lập tức liền tấn công Hải Minh, anh ngáp mấy cái, chuẩn bị súc miệng rửa mặt để đi ngủ.

Sau khi ở trong nhà vệ sinh súc miệng và tắm xong, Hải Minh đi đến một căn phòng trong studio, đây thực ra là phòng ngủ của anh, chỉ có một cái giường và một cái tủ nhỏ đặt trên đầu giường. Hải Minh bật cái đèn bàn trên chiếc tủ ở đầu giường, rồi lại nằm lên giường, tiện tay vớ lấy quyển tiểu thuyết bên cạnh. Đây là thói quen lâu năm của anh, trước khi ngủ phải đọc sách một hồi mới ngủ được.

Trình tự này hôm nay giống như theo thủ tục, chỉ tiến hành mất hai mươi phút, mí mắt của Hải Minh không mở nổi nữa rồi, trên thực tế, đây vốn dĩ là mục đích chính của việc đọc sách trước khi đi ngủ của anh. Rất nhiều tiểu thuyết hiện nay, chẳng có hiệu quả gì khác nhưng tuyệt đối có đóng góp rất lớn đối với việc điều trị mất ngủ.

Hải Minh ngáp liền mấy cái, anh lau nước mắt ứa ra, đặt sách bên gối, rồi lại theo thói quen giơ tay phải lên tắt cái đèn bàn trên chiếc tủ ở đầu giường.

Anh mò mẫm mấy lần ở bên hông tủ, không ngờ lại sờ trúng một vật mềm mềm.

Hải Minh ngạc nhiên trong lòng, nhanh chóng rút tay lại, rồi lại nghiêng mặt qua nhìn.

Trên chiếc tủ đặt ở đầu giường chỉ đặt mấy món đồ : đèn bàn, điện thoại, đồng hồ báo thức và một cái hộp vuông, đâu có vật nào mà tay sờ vào thấy mềm giống như vậy. Hơn nữa, điều càng khiến anh sờn gai ốc hơn là, thứ mà anh sờ trúng khi này... dường như là tay của một người.

Cơ ớn lạnh liền ập đến tấn công Hải Minh, khiến anh run lên mấy cái liên tục. Anh chui rúc vào chăn theo bản năng, sợ hãi mở to mắt.

Không thể nào. Không phải như mình nghĩ đâu—anh tự an ủi mình, đó chỉ là ảo giác mà thôi. Hôm nay thực sự quá mệt mỏi rồi, thần kinh căng thẳng nên gặp ảo giác mà thôi.

Nhưng mà không biết tại sao, anh càng nghĩ như thế, lại càng cảm thấy sợ hãi lạ lùng. Lúc này, anh lại phát hiện một vài điều mới. Ban nãy lúc anh vào phòng thì đã đóng cửa lại rồi, nhưng mà bây giờ cửa lại đang mở.

Lúc nãy anh đã đóng cửa lại chưa nhỉ? Chưa đóng sao? Anh hỏi đi hỏi lại bản thân, lại không cách nào tìm được câu trả lời trong khi đầu óc đang hỗn loạn thất thường thế này. Anh chỉ cảm thấy bản thân mình đang run lẩy bẩy, lỗ chân lông toàn thân đều dựng đứng lên, anh sợ hãi bất an nhìn lên trần nhà, tường và bàn, ghế, cảm giác trong sự yên tĩnh chết người kia có một thứ gì đó đang trốn ở sau chúng, nhìn anh một cách u ám thèm thuồng. Trong lòng anh đột nhiên nảy ra một cảm giác kinh hãi khó tả.

Căn phòng này đã bất giác xuất hiện thêm một người nữa.

Hải Minh hít thở sâu, cơ thể trở nên lạnh lẽo khó tả. Anh không dám nghĩ nữa, ra lệnh cho bản thân nhắm mắt lại, nhưng không cách nào khép lại những cảnh tượng kinh dị trong đầu. Sau khi nhắm mắt lại, những thứ đó cứ đồng loạt từ trong bóng tối nhảy ra, nhào tới trước mắt anh.

Anh không biết đêm nay làm sao mà ngủ được đây.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sáng sớm, tiếng chuông báo thức to rõ mà lạnh lạnh đánh thức Hải Minh tỉnh dậy từ trong giấc mộng. Sau khi mở mắt, Hải Minh nhìn thấy ánh mặt trời trắng lóa ngoài cửa sổ. Anh nhìn chăm chăm vào ánh nắng thật lâu, dường như hi vọng tia nắng đó có thể chiếu vào trong tim anh, xua đi hết những hình ảnh đáng sợ tối hôm qua.

Sau khi từ trên giường ngồi dậy, Hải Minh chờ người ra mấy phút, đột nhiên, trong đầu anh nảy ra một ý nghĩ, ý nghĩ này khiến anh ngay cả quần áo cũng không kịp mặc, vội vã tung chăn chạy ra khỏi phòng ngủ.

Hải Minh lấy hai tấm ảnh từ trong hộp dụng cụ ra, từ trong ngăn kéo lôi ra một cái máy ảnh khác- đó là một cái máy ảnh kỹ thuật số. Anh đặt bức ảnh có cô gái mặc đồ trắng lên bàn, rồi giơ máy ảnh lên, lựa hướng vuông góc thẳng đứng với tấm ảnh, sau khi điều chỉnh khoảng cách và góc độ xong liền chụp tấm ảnh đó lại.

Tiếp theo đó, anh khởi động cái máy tính trên bàn, kết nối máy ảnh kỹ thuật số với máy tính. Không bao lâu, anh liền nhìn thấy tấm ảnh vừa chụp được trên máy tính, hiệu quả rất tốt, dường như giống y hệt tấm ảnh kia luôn.

Hải Minh thuận thực nhập một cái tên vào công cụ tìm kiếm trên máy tính. Không bao lâu, trên màn hình máy tính xuất hiện một trang web, đây là website lớn nhất của các nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp ở thành phố Hải Minh đang ở, những người yêu thích nhiếp ảnh ở đây đều giao lưu và trò chuyện với nhau qua website này.

Hải Minh từng đăng tác phẩm lên website này mấy chục lần rồi, sau khi đăng nhập, đến mục "Diễn đàn nhiếp ảnh gia" trong website, tạo một bài post, đặt tiêu đề là "Mời mọi người đến xem xem, đây có lẽ là một bức ảnh siêu nhiên đó". Sau đó đăng tấm ảnh được chụp lại đưa vào máy tính lúc này lên bài post và kèm thêm một câu ở dưới : "Bức ảnh này được chụp tại một căn nhà ở một trại cổ ở huyện XX của thành phố này, người dân sống ở trại cổ này đều nói chưa từng gặp qua cô gái mặc đồ trắng trong hình. Cho hỏi, có ai từng gặp qua cô gái mặc đồ trắng này không?"

Hải Minh xem đi xem lại bài post của mình mấy lần, anh nghĩ, để thu hút nhiều người hơn click vào và xem qua bài post, anh bỏ đi hai chữ "có lẽ" trong tiêu đề.

Làm xong hết tất cả, Hải Minh tắt máy tính, thở một hơi dài thườn thượt. Đây là cách tốt nhất mà anh có thể nghĩ ra được trước mắt, có lẽ sau khi đăng bài lên diễn đàn nhiếp ảnh gia thì thông qua mấy vị kinh nghiệm, kiến thức uyên thâm sẽ tìm hiểu được những tin tức có liên quan đến bí mật của bức ảnh này.

Hải Minh quay trở lại phòng ngủ, mặc áo quần vào khăn tắm, rồi lại vào nhà vệ sinh súc miệng rửa mặt. Tiếp đó, anh đứng trước gương chải tóc qua loa mấy cái liền vác dụng cụ chụp ảnh chuẩn bị ra ngoài.

Theo lộ trình đã ấn định từ trước, hôm nay nên đến một huyện thành lân cận khác chụp ảnh cây cầu cổ và miếu thờ ở đó.

Đây là một ngày nhạt nhẽo mà lại phong phú.

Từ huyện thành đó trở về đã là hơn bảy giờ tối rồi. Lần này, Hải Minh ngay cả cơm tối cũng không màng ăn nữa, về thẳng studio của mình.

Sau khi bước vào cửa còn chưa kịp thở ra hơi, Hải Minh liền vội vã mở máy tính, mở website kia lên, anh kinh ngạc phát hiện, trong thời gian ngắn ngủi chưa tới một ngày, bài post anh đăng lúc sáng đã có hơn 1000

người xem qua, mà số lượng hồi âm cũng đạt đến hơn 80 bình luận. Hải Minh phấn khích đến mức mặt mũi như sáng lên, nhanh chóng mở bài post ra, tỉ mỉ xem nội dung các bình luận hồi âm.

(dưới đây là mấy bình luận, do tác giả dùng tiếng lóng và ngôn ngữ mạng nên mình cũng dịch theo ngôn ngữ mạng ở VN nhé)

-Lừa ai vậy hả?

-Chụp đại mà cũng nói là ảnh siêu nhiên.

-Thành phố của chúng ta có nơi này sao?

-Chiêu này tui cũng xài qua rồi mà không dọa được ai hết.

-Nhỏ trên hình là em gái cậu phải không chủ thớt?

-Những người đến xem bài post đều bị chủ thớt troll rồi, bây giờ chủ thớt đang cười đắc ý đó.

-Nếu đây cũng được gọi là ảnh siêu nhiên, nhà tao cũng có hơn 200 tấm nè.

-Đồng ý với cách nói của thằng ở trên.

-Thực ra em chính là nữ quỷ trong ảnh nè, tối nay em sẽ tới kiểm anh nhà chủ thớt.

-Bây giờ cái website này cũng càng ngày càng loãng rồi, bất kì ai cũng đều có thể đăng hình bừa lên, chẳng có mấy người nghiêm túc đăng tác phẩm nghệ thuật cả, đau lòng ghê!

-Nhìn lâu thì cũng nổi da gà nha...

-Làm ơn chủ thớt sau này muốn làm giả thì cũng phải có chút kiến thức cơ bản, ảnh siêu nhiên sẽ không rõ ràng như vậy đâu.

-Gái trên hình là ai vậy, kết bạn được hông?

-Còn tưởng ghê lắm, kết quả vô xem phát hiện thì ra là một tấm chụp cảnh sinh hoạt bình thường, xàm!

.....

Xem hơn mười bình luận hồi âm, Hải Minh cảm thấy trong lòng mình cũng đang trầm xuống như bài post, anh hoàn toàn không ngờ, ý nghĩ tự anh cho là hay ho ban sáng hóa ra lại ngây thơ và non nớt như vậy. Sau khi nhiều người như vậy xem qua, lại chẳng có lấy một ai tin là thật! Đường như thái độ của tất cả mọi người đối với bức ảnh này đều là hoài nghi, mỉa mai và trêu chọc. Hải Minh chán nản gục đầu xuống, không muốn xem tiếp nữa.

Sau khi điều chỉnh cảm xúc lại, Hải Minh cảm thấy vẫn nên kiên trì xem hết các hồi âm, trong mấy chục bình luận này, cho dù có thể tìm được một hai bình luận có tin tức hữu ích cũng tốt rồi. Mắt anh tiếp tục quay trở lại màn hình máy tính. Nhưng mà, anh nhần nại xem được hai trang nữa, phát hiện vẫn là những nội dung không khác gì những bình luận trước. Chính vào lúc anh đang nản chí ngã lòng, khi anh chuẩn bị đóng trang web lại, một bình luận khác với các bình luận còn lại đập vào mắt anh khiến anh chú ý.

"Có thể nói cho tôi biết anh đăng lại hình này từ đâu không. Xin lỗi chứ mấy năm trước tôi đã từng nhìn thấy tấm hình này trên mạng rồi, cho nên tôi biết tấm hình này không thể là anh mới vừa chụp được."

Phía sau còn để lại một câu:

"Nếu anh bằng lòng nói tôi biết nguồn của tấm ảnh này, tôi sẽ cực kì cảm kích. Số điện thoại của tôi: 139xxxxxxx, tôi họ Nghê."

Hải Minh đọc đi đọc lại dòng bình luận này mấy lần, dùng tay xoa cằm trầm tư.

Rất rõ ràng, thái độ của người này chân thành mà nghiêm túc. Hơn nữa điều anh ta nói cũng hoàn toàn có thể ăn khớp với bức ảnh, bức ảnh này quả thật không phải mới chụp gần đây, có lẽ là chụp mấy năm trước. Điểm mấu chốt là anh ta đã tiết lộ một tin tức rất hữu ích. Thì ra, mấy năm trước đã sớm có người từng đăng bức ảnh này lên mạng và thu hút sự quan tâm chú ý của một vài người, hơn nữa người này rất có khả năng là vị nhiếp ảnh gia quá cố Vu Quang Trung. Xem ra bức ảnh này quả nhiên không đơn giản, bên trong nhất định có điều khuất mắc!

Trong lòng Hải Minh trở nên kích động, anh vội vàng chụp lấy cái điện thoại trên bàn, quay số kết nối với số điện thoại di động mà người đó để lại.

Sau khi điện thoại kêu lên mấy tiếng, đối phương bắt máy. "Alô, xin chào."

"Xin chào, cho hỏi là anh Nghê phải không?"

"Phải, là tôi..."

Hải Minh nhất thời bất ngờ không biết nên giới thiệu bản thân như thế nào, anh nghĩ một lúc, nói : "Là thế này, anh Nghê, hôm nay có phải anh đã lướt website nhiếp ảnh gia, xem một bài post và để lại số điện thoại liên lạc của mình đúng không?"

"À, phải." Đối phương tỏ vẻ hơi bất ngờ, "Nói như vậy, anh là..."

"Đúng vậy, tôi chính là người đăng bài viết đó. Tôi là Hải Minh, là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp."

Người bên đầu dây bên kia ngừng một lúc, dường như hơi ngại ngùng mà nói : "Xin lỗi, anh Hải Minh, tôi đã nói bức ảnh không phải do anh chụp trong bình luận..."

"Không, anh Nghê, anh không cần xin lỗi đâu. Điều anh nói hoàn toàn không sai, bức ảnh đó vốn dĩ không phải là tôi chụp."

Anh ta giống như không ngờ rằng Hải Minh sẽ thẳng thắn nói thật như vậy, sau khi sững sờ một lúc liền nói : "VẬY...Anh bằng lòng nói cho tôi biết anh đăng lại bức ảnh từ website nào không?"

"E là tôi không thể." Hải Minh đáp, "Bởi vì bức ảnh này không phải được đăng lại từ trên mạng đâu."

"Nhưng mà, vừa nãy anh đã thừa nhận là bức ảnh này không phải là do anh chụp mà."

"Bức ảnh này không phải do tôi chụp, nhưng tôi cũng có thể có nó mà." Hải Minh đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, "Anh Nghê, hình như anh hoàn toàn không nghĩ qua bức ảnh này bây giờ lại đang ở trong tay tôi."

"Cái gì!" Người đàn ông ở đầu dây bên kia đột nhiên hét to đến lạc giọng, "Anh nói là bức ảnh đó bây giờ đang ở trong tay anh à?"

Hải Minh bị thái độ đột nhiên thay đổi của anh ta dọa một phen, nói : "Phải...Sao vậy?"

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, người đàn ông đó trầm giọng xuống nói : "Không, không thể nào. Tôi...tôi hơi hiểu ra rồi. Anh nhìn thấy lời của tôi trên mạng, gọi điện thoại đến chọc chơi tôi chứ gì."

Hải Minh cảm thấy vừa vui vừa buồn cười, anh nghiêm nghị nói : "Mong anh thứ lỗi, anh Nghê, tôi đâu có vô duyên như anh nghĩ. Hơn nữa cứ cho là tôi vô duyên mà gọi điện thoại chọc chơi ai đó, thì cũng nhất định sẽ tìm một cô gái trẻ đẹp mà ra tay chứ, anh nghĩ xem?"

Cũng không biết là đối phương đang gây người ra hay là đang phán đoán, một hồi sau mới nghi hoặc nói : "Lẽ nào, điều anh nói là thật? Bức ảnh đó thực sự ở chỗ anh?"

"Thế này đi, anh Nghê, nếu như anh vẫn không tin thì có thể tự mình tới chỗ tôi xem. Trên đường Hạnh Phúc ở phía đông thành phố có một studio tên là "Hải Minh Studio", bây giờ tôi đang ở đây nè."

Người đàn ông trong điện thoại trở nên kích động : "Được, anh Hải Minh, tôi lập tức đến ngay, anh đợi tôi nhé." Nói xong thì cúp điện thoại.

Sau khi Hải Minh buông điện thoại xuống, lại suy nghĩ về cuộc đối thoại ban nãy với cái anh Nghê đó, không còn nghi ngờ gì nữa, từ ngữ khí và thái độ của người đàn ông này mà nói, anh ta không những đã từng nhìn qua tấm ảnh này, còn chắc chắn biết những ẩn tình có liên quan đến bức ảnh này. Có lẽ, việc anh ta đến đây sẽ giúp anh mở ra bức màn bí mật về bức ảnh này.

Hải Minh đi ra ngoài cửa, mở rộng cánh cửa kiếng của studio ra, đợi người đàn ông đó đến.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bốn mươi phút sau, anh Nghê kia đầu đầy mồ hôi, lòng như lửa đốt xuất hiện ở trước cửa studio, Hải Minh vừa nhìn cái là nhận ra ngay đây là một người hấp tấp, nóng vội.

Anh Nghê đó dáng người to cao, cường tráng, gương mặt lại trông rất baby, nhìn có vẻ chỉ tầm 30 tuổi thôi, anh ta chùi mồ hôi trên tay lên chiếc áo thun trắng, đưa tay ra : "Chào anh, anh chắc là anh Hải Minh rồi, tôi tên là Nghê Hiên, cũng giống như anh, tôi cũng làm nghề nhiếp ảnh."

Hải Minh bắt tay với anh ta, nói : "Chào anh, mời anh vào trong ngồi."

Sau khi Hải Minh đưa Nghê Hiên lại chỗ tiếp khách của studio ngồi, anh lấy ra hai lon coca ướp lạnh từ trong cái tủ lạnh nhỏ rồi đưa cho Nghê Hiên một lon. Sau khi Nghê Hiên nhận lấy, lên tiếng cảm ơn, nhưng lại không uống, không thể đợi được mà nói : "Anh Hải Minh, tôi có thể xem bức ảnh đó không?"

"Gọi tôi là Hải Minh* được rồi, chúng ta không cần khách sáo vậy đâu." Hải Minh cười, "À đương nhiên là được rồi, anh đợi một lát nhé." Sau đó đứng dậy đi vào phía phòng trong.

(*) Ban đầu Nghê Hiên gọi Hải Minh nguyên gốc là "Hải Minh tiên sinh", mình không thích dịch nghe Hán Việt như vậy, nên chuyển thành "anh", "ngài" hoặc "ông" tùy theo đối tượng và hoàn cảnh, ở TQ thì cách gọi "tiên sinh" nghe rất là trang trọng đó.

Sau mười mấy giây, Hải Minh liền đem hai tấm ảnh ra, anh đưa bức ảnh có cô gái mặc đồ trắng cho Nghệ Hiên, nói : "Anh xem đi, chính là bức này đó."

Nghê Hiên bỏ lon coca xuống, lần nữa chùi tay lên áo sạch sẽ, cẩn thận từ li từng tí nhận lấy tấm ảnh, hướng về chỗ có ánh sáng mạnh mà nhìn chăm chú kĩ lưỡng.

Sau khi xem một lúc, Nghệ Hiên đứng dậy, mắt nheo lại thành một khe hẹp, xoay bức ảnh ở nhiều góc độ khác nhau, chuyển động thân thể, phối hợp với hướng của các nguồn ánh sáng khác nhau quan sát kĩ càng. Bức ảnh đó dường như dán lên chóp mũi anh ta luôn rồi.

Nhìn Nghệ Hiên ở trong phòng cầm bức ảnh xoay vòng vòng, giống như là một người học múa sơ cấp đang vận người một cách vụng về. Hải Minh cảm thấy hơi buồn cười, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, cái người tên Nghệ Hiên này là một người thạo nghề, từ những cử động này của anh ta thì có thể nhìn ra anh ta là một chuyên gia nhiếp ảnh biết giám định hình ảnh.

Nghê Hiên nghiêm túc nghiên cứu mất bảy, tám phút, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống, mở miệng ra, không thể tin được mà nói : " Là thật... Bức ảnh này là thật rồi."

Hải Minh thấy cái biểu cảm khó tin của anh ta liền hỏi : "Bức ảnh này là thật, điều này có ý nghĩa gì sao?"

Nghê Hiên quay đầu lại, nhìn anh nói : "Anh vẫn nhớ dòng tin tôi để lại trên mạng cho anh chứ? Tôi nói là mấy năm trước tôi đã từng nhìn thấy bức ảnh này trên một website, cho nên tôi biết, bức ảnh này không phải là anh mới chụp gần đây đâu."

"Nhưng mà, tại sao anh không cho rằng mấy năm trước người mà đăng bức ảnh này trên website đó cũng là tôi?"

"Bởi vì tôi quen biết người đó." Nghê Hiên nói.

Hải Minh khẽ "A" một tiếng.

"Thực ra người đó không phải bạn tôi đâu, trên thực tế, tôi và hắn ta thông qua bức ảnh này mới quen biết đó thôi." Nghê Hiên ngừng lại một lát rồi nói : " Giống như tôi và anh vậy đó, cũng quen biết như thế đấy."

Hải Minh ý thức được anh ta muốn nói tiếp, cho nên không có ngắt lời anh ta, chỉ gật đầu.

"Tôi có một thói quen là thích lên mạng lướt qua vô số đủ loại các diễn đàn về nhiếp ảnh, cho nên tôi mở bài post đó ra, nhìn thấy bức ảnh này." Anh ta chỉ vào bức ảnh mà anh ta đang cầm trong tay, "Tôi dám bảo đảm, chính là bức ảnh này, giống y hệt luôn."

Hải Minh làm động tác tay ra hiệu cho anh ta nói tiếp.

"Lúc đó sau khi tôi nhìn thấy bức ảnh này, cũng giống như tất cả những người khác, đều không tin bức ảnh này là một bức ảnh siêu nhiên, cho rằng tác giả lừa thiên hạ. Nhưng cho dù nói thế nào, tôi vẫn giữ thái độ bán tín bán nghi mà liên hệ với người đăng bài post này. Chúng tôi trước hết giao lưu trên mạng, sau đó gọi điện thoại qua lại, anh ta đã nói cho tôi nghe một vài việc có liên quan tới bức ảnh này."

"Là gì vậy?" Hải Minh hỏi.

"Anh ta nói, thực chất anh ta cũng không dám chắc chắc bức ảnh này có phải là 'Bức ảnh siêu nhiên' trong truyền thuyết hay không. Thế nhưng anh ta lại vô cùng chắc chắn, thậm chí hơi điên điên mà cho rằng bức ảnh này tuyệt đối có gì đó kì lạ, anh ta nói từ sau khi anh ta nhận được bức ảnh này thì cuộc sống bắt đầu thay đổi bất thường, dường như đã xuất hiện một vài sự việc đáng sợ hơi kì quái. Nhưng mà anh ta lại không thể chắc chắn

đây rốt cuộc là chuyện gì, cho nên, anh ta mới đăng bức ảnh lên mạng, hi vọng có thể lắng nghe ý nghĩ của mọi người.

Trời ạ. Trong lòng Hải Minh nghĩ, điều này không phải giống y hệt tình trạng hiện giờ của anh hay sao. Đột nhiên, trong đầu anh lại hiện ra những hình ảnh đáng sợ tối hôm qua, cái cửa tự mở, còn có cái tay mà anh sờ trúng lúc tắt đèn nữa... Hải Minh cảm thấy lạnh sống lưng, trong xương sống có một luồng khí lạnh chạy thẳng lên.

Nghê Hiên cảm nhận được Hải Minh bị phân tâm, anh hỏi : "Hải Minh, anh đang nghe chứ?"

"A, phải..." Hải Minh hoàn hồn lại, "Tôi đang nghe nè, như vậy, sau đó thì sao?"

Nghê Hiên lắc đầu nói : "Những chuyện xảy ra sau đó thì không rõ đầu đuôi ra sao. Mà tôi có thể nào cũng không ngờ được, mấy ngày sau khi đăng tấm ảnh này lên mạng, gã nhiếp ảnh gia người mà đăng tấm ảnh đó lên liền tử vong!"

Hải Minh đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi : "Anh nói gì? Vậy gã nhiếp ảnh gia đó đã chết rồi, đây là chuyện xảy ra vài năm trước ư?"

Nghê Hiên nói : "Phải, sao vậy?"

Hải Minh cau mày, lẩm bẩm nói : "Thì ra người mà anh nói... hoàn toàn không phải là Vu Quang Trung."

"Vu Quang Trung?" Nghê Hiên há miệng, khó tin mà nói, "Anh nói là cái vị nhiếp ảnh gia nổi tiếng Vu Quang Trung à? Tại sao anh lại cho rằng người tôi nói đến là ông ta? Nếu như là ông ta, từ đầu tôi đã nói ra rồi. Hơn nữa, ngài Vu Quang Trung không phải vừa mới qua đời gần đây vì bệnh tim sao, ông ấy có liên quan gì đến bức ảnh này?"

Hải Minh lúc này mới nhớ ra, lúc mà trợ lý của Vu Quang Trung là Đinh Lực đến nhắn nhủ anh đã từng nói, khi phóng viên và giới truyền thông đến phỏng vấn anh ta, anh ta hoàn toàn không nói cho bọn họ biết những chuyện liên quan tới hai bức ảnh này. Cho nên Nghê Hiên đương nhiên không biết những ẩn tình và những chuyện bên trong, anh ta thể hiện phản ứng kinh ngạc là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Hải Minh hỏi : "Cái gã nhiếp ảnh gia anh nói tên là gì vậy?"

Nghê Hiên nói : "Tên là Từ Trấn Ngật, là một nhiếp ảnh gia hơn ba mươi tuổi. Mà anh vẫn chưa nói cho tôi biết, Vu Quang Trung có liên quan gì tới việc này?"

Hải Minh nói : "Anh đừng cuống lên, lát nữa tôi tự khắc sẽ nói cho anh nghe hết tất cả những gì tôi biết. Bây giờ, trước hết anh cứ kể hết sự việc mà anh đang kể ban nãy, cái gã nhiếp ảnh gia tên là Từ Trấn Ngật làm sao mà chết vậy?"

"Tôi cũng không biết cụ thể anh ta làm sao mà chết. Tôi chỉ biết, có một ngày tôi gọi điện thoại tìm anh ta, nhưng người bắt máy lại là người nhà của anh ta, người nhà anh ta đau buồn mà nói với tôi là Từ Trấn Ngật đã chết rồi. Sau đó trong điện thoại chỉ còn lại tiếng khóc... Anh có thể tưởng tượng xem, trong tình huống đó, tôi căn bản không tiện hỏi nhiều."

Hải Minh nói : "Vậy thì sau khi anh ta chết, không ai biết bức ảnh đó lưu lạc đi đâu, đúng không?"

Nghê Hiên nhìn chăm chăm vào anh : "Đây đúng là vấn đề tôi muốn hỏi đấy. Bức ảnh đó sao lại tới tay anh vậy?"

Hải Minh lắc đầu nói : "Tôi cũng muốn biết bức ảnh này sao lại đến tay của Vu Quang Trung."

Nghê Hiên nhún vai, trải hai tay ra, làm cái tư thế thể hiện sự bó tay.

"Là thế này, cỡ hơn một tuần trước, cũng chính là chưa tới hai ngày sau khi Vu Quang Trung chết, trợ lý của ông ta đến tìm tôi, muốn tôi giúp anh ta giám định hai bức ảnh này. Đồng thời, anh ta nói với tôi một ẩn tình đó là ngài Vu Quang Trung trước lúc sắp chết đã nắm chặt hai bức ảnh này, cho nên anh ta đoán chứng bệnh tim đột phát của ông ta có liên quan đến hai tấm ảnh này. Tôi nảy lòng tò mò, xin anh ta đưa hai tấm ảnh này cho tôi, hai tấm ảnh này chính là rơi vào tay tôi như thế đó."

"Khoan, hai tấm ảnh ư?" Nghê Hiên cảm thấy sai sai, "Tôi chỉ thấy qua một tấm thôi."

"Vẫn còn một tấm ở bên trong." Hải Minh xoay người đi lấy một tấm ảnh khác trên bàn đưa cho Nghê Hiên.

Nghê Hiên nhận lấy tấm ảnh đó nhìn qua nhìn lại, lại kĩ càng đối chiếu với tấm ảnh có cô gái mặc đồ trắng, nói : "Tấm ảnh này rất bình thường mà, hình như đâu có chỗ nào không đúng?"

Hải Minh gật đầu, nói : "Nếu như tôi không đoán sai, đây chỉ là một bức ảnh bình thường, đặt nó và tấm ảnh kia chung một chỗ là để so sánh đó."

Nghê Hiên khẽ há miệng, hơi hơi hiểu ra : "Ý anh là hai tấm ảnh chụp cùng một chỗ, một tấm chẳng có gì, một tấm khác thì xuất hiện..."

"Đúng." Hải Minh nói, "Chúng ta bắt đầu chạm tới bản chất của sự việc rồi đây."

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lúc này đã là hơn bảy giờ tối rồi, ánh sáng trong thành phố đã tối mờ dần. Nhưng trong căn studio ở trên đường Hạnh Phúc lại vẫn sáng trưng. Ở bên trong, hai người đàn ông đang trò chuyện hăng say háo hức.

"...Là như vậy, thật là một sự trùng hợp thú vị." Nghệ Hiên giống như nghe được một câu chuyện cuốn hút lạ thường, biểu cảm vô cùng phấn khích, "Chưa tới vài ngày sau khi anh nhận được hai bức ảnh này, thì phát hiện ra ở một cổ trại nọ, cái nơi mà có cảnh chụp trong bức ảnh. Hơn nữa, anh còn xác minh được ở căn nhà trong bức ảnh thực sự không có cô gái mặc đồ trắng như thế. Haizz, điều này há chẳng phải tương đương với nói rằng anh đã chứng thực được một bức trong hai bức ảnh này thực sự chính là bức ảnh siêu nhiên sao!"

"Khoan, đừng kích động quá." Hải Minh nhìn Nghệ Hiên mặt mũi như sáng bừng lên mà nói, "Tôi chỉ là xác thực được trong cổ trại đó không có ai từng gặp cô gái này, nhưng đâu có chứng thực được người trên toàn thế giới đều chưa từng gặp qua cô ấy. Nghĩ mà xem, nếu như cô gái mặc đồ trắng này là một người mẫu được người chụp ảnh lúc đó đặc biệt mời đến, vậy người trong cổ trại không quen biết cô ấy, hoặc không có ấn tượng đối với cô ấy thì hoàn toàn bình thường mà, đúng không?"

Nghệ Hiên nghĩ ngợi một lát, gật đầu đáp : "Phải ha... Anh nói cũng có lí."

"Cho nên nói, ở trên mạng tôi gọi tấm ảnh đó là "Bức ảnh siêu nhiên", thực tế là để thu hút nhiều người tới xem mà thôi, tôi hoàn toàn không thể

xác định được nó có phải là "bức ảnh siêu nhiên" hay không." Hải Minh nói.

Nghê Hiên cúi đầu xuống suy tư một lúc rồi nói : "Không, tôi biết, bức ảnh này tuyệt đối không bình thường, nhất định nó có điều kì lạ."

Hải Minh cau mày hỏi : "Sao anh lại chắc chắn như thế?"

Nghê Hiên ngẩng đầu lên : "Thực ra, lúc này tôi vẫn chưa kể hết. Chỉ là bị lạc đầu đề câu chuyện rồi."

"Cái gì? Ý anh là sau khi cái gã nhiếp ảnh gia tên Từ Trấn Ngật chết lại xảy ra chuyện gì nữa ư?"

"Phải."

"Là chuyện gì?" Hải Minh vội vàng hỏi.

Đôi mắt Nghê Hiên nhìn về phía trước, nhớ lại rằng : "Nói thật, sau khi Từ Trấn Ngật chết, lúc đó tôi không hề gán việc anh ta chết có liên quan tới bức ảnh đó, nhưng tôi vẫn quan tâm chú ý tới bức ảnh mà anh ta đăng lên mạng, dường như mỗi ngày đều lên website đó đi xem xét các bình luận. Có điều, tôi biết, đó chỉ là một website nhỏ, vốn dĩ người lui tới xem cũng không nhiều thêm cái nữa là dường như tất cả mọi người đều cho rằng bức ảnh đó chỉ là một trò đùa quái đản, cho nên bài post này rất nhanh liền bị chìm xuống, không có bao nhiêu người quan tâm chú ý tới nữa. Mãi cho đến một ngày tôi phát hiện có một kẻ nặc danh hồi đáp lại bằng một dòng tin kì quái."

Nghê Hiên trừng mắt nhìn đăm đăm đầy chăm chú.

"Dòng tin người đó để lại chính là : Kẻ biết được bí mật của bức ảnh này đều sẽ chết!"

Hải Minh hít thở một hơi thật sâu rồi hỏi : "Chỉ có câu này thôi ư?"

"Chỉ có câu này thôi."

Hải Minh nghĩ một lát, nói : "Có lẽ...là có người cố ý đùa dai, muốn dọa người ta chẳng?"

"Không, không thể nào!" Nghê Hiên la lên, "Anh biết tại sao không?" Bởi vì lúc tôi nói chuyện điện thoại với Từ Trấn Ngật, anh ta đã từng nói với tôi rằng, trong số những người ở bên cạnh anh ta, cũng tức là trong số những người anh ta quen biết ấy, chỉ có một mình tôi biết được việc anh ta đăng tấm ảnh này lên mạng! Anh nghĩ xem, những người ở trên mạng lại không hề quen biết Từ Trấn Ngật, làm sao mà biết anh ta thực sự đã chết rồi?"

Hải Minh cau mày chặt khít lại : "Có lẽ chỉ là trùng hợp chẳng?"

"Đúng, trước khi gặp anh, tôi cũng cho rằng đại khái chỉ là trùng hợp, người để lại dòng tin đó là mèo mù vớ phải chuột chết mà thôi. Nhưng mà, vừa nãy anh nói với tôi, ngài Vu Quang Trung cũng là qua đời sau khi tiếp xúc với hai bức ảnh này..."

Hải Minh hoang mang sững sờ, cái loại cảm giác kinh sợ này lại bao vây lấy thân thể anh.

"Còn có điều kì quặc hơn nữa. Ngày hôm sau sau khi kẻ nặc danh đó để lại dòng tin, tôi lại lên website đó xem xét, không ngờ làm thế nào cũng không tìm ra được bài post mà Từ Trấn Ngật đã đăng, dường như đã bị quản trị viên xóa đi rồi! Tôi làm sao cũng không hiểu nổi, trên website đó mấy bài post xàm xí đủ thứ đều có, tại sao có mỗi bài post này là bị xóa đi chứ!"

Hải Minh lắc đầu khó hiểu, anh cũng không hiểu nổi.

"Từ đó về sau, tôi không còn nhìn thấy bức ảnh này ở bất kì nơi đâu nữa." Nghệ Hiên nói, "Bây giờ anh hiểu rồi đó, tại sao sau khi tôi nhìn thấy bài post của anh trên trang web nhiếp ảnh gia thì liền kích động như vậy, thậm chí vội vã muốn liên lạc với anh ngay lập tức."

"Cái website nhỏ mà anh nói, bây giờ còn lên được không?" Hải Minh hỏi.

Nghệ Hiên lắc đầu nói : "Sớm đã không còn hoạt động rồi, nó đã sập lâu rồi."

Hải Minh từ trên sofa đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, sau đó nói với ngữ khí buồn bực không yên : "Biết không?... Tôi hơi hối hận rồi."

"Cái gì?" Nghệ Hiên nghe không hiểu.

Hải Minh thở một hơi dài thườn thượt, nói : "Hồi mới đầu, tôi chỉ là nãy lòng tò mò và không nhìn được mới giữ hai tấm ảnh này lại bên mình, nhưng tôi không ngờ rằng lại bị cuốn vào trong sự kiện ly kì, quý quái này, sớm biết thế này, lúc đầu tôi không nên để gã trợ lý đó để bức ảnh lại."

Nghệ Hiên cũng từ trên sofa đứng dậy, nhìn anh đầy nghi ngờ mà nói : "Hải Minh, chúng ta đều là chuyên gia nhiếp ảnh mà, lẽ nào anh không muốn giải đáp câu đố về bí mật của bức ảnh siêu nhiên sao?"

"Tôi muốn chứ." Hải Minh và Nghệ Hiên bốn mắt nhìn nhau, "Nhưng mà vừa nãy anh đã nhắc nhở tôi, 'Kẻ biết được bí mật của bức ảnh này đều sẽ chết!' "

"Haizz, đó chỉ là..."

"Không, anh không hiểu rồi." Hải Minh ngắt lời anh ta, "Tôi cảm thấy bản thân mình bây giờ rất giống với Từ Trấn Ngật mấy năm trước, sau khi tiếp xúc với bức ảnh này, bên cạnh tôi cũng bắt đầu xuất hiện vài sự việc kì

quái. Tôi không hi vọng kết cục cuối cùng của mình cũng giống như Từ Trấn Ngật, anh có thể hiểu được chứ?"

Nghê Hiên lắc đầu, mặt mũi biểu cảm đầy phức tạp : "Lẽ nào, anh cho rằng Từ Trấn Ngật và Vu Quang Trung thực sự đều do giải đáp được bí mật của bức ảnh này mới dẫn tới cái chết chẳng? Nhưng mà..." Anh ta ngược nhìn lên với biểu cảm nghiêm trọng, "Bức ảnh này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì nhỉ?"

Hải Minh nói : "Dù sao thì tôi có thể khẳng định rằng bức ảnh này không chỉ đơn giản là một bức ảnh siêu nhiên, có lẽ, nó chứa điều bí mật và nguy hiểm mà chúng ta khó bề tưởng tượng nổi."

Hai người im lặng một lúc, Nghê Hiên đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như đã hạ quyết tâm gì đó rồi nhìn thẳng vào Hải Minh, nói : "Bằng không, anh đưa hai tấm ảnh này cho tôi đi, để tôi nghiên cứu xem!"

Hải Minh nhìn anh ta một cách nghi ngờ. "Tốt nhất anh nên hiểu rõ anh đang làm gì."

"Hải Minh, hãy tin tôi, tôi không phải là nhất thời đầu óc không bình tĩnh đâu." Nghê Hiên nói, "Tôi cũng cảm thấy anh phân tích rất có lý, có lẽ hai bức ảnh này thực sự liên quan đến một vài hiện tượng mà chúng ta khó mà giải thích được và những nguy hiểm tiềm tàng. Nhưng mà, tôi rất tò mò, tôi không cách nào làm được việc phốt lờ chuyện này. Tôi nghĩ xong rồi, nếu như tôi buông tay bỏ mặc, tôi sẽ hối hận cả đời này mất, hơn nữa lòng hiếu kì chết tiệt kia cũng sẽ giày vò tôi cả đời!"

Hải Minh nhìn anh ta một hồi lâu, gật đầu đáp : "Anh mang tấm ảnh này đi đi, nhớ kĩ, phải cẩn thận."

Nghê Hiên cảm kích nói : "Nhất định mà, cảm ơn anh." Sau đó cẩn thận cầm hai tấm ảnh từ trên bàn lên. Hải Minh tìm được một cái túi giấy đựng ảnh, bỏ ảnh vào giúp anh ta, rồi lại đưa cho anh ta."

Trước lúc Nghe Hiên rời đi, Hải Minh nói với anh ta : "Một khi anh phát hiện được điều gì đó, hãy gọi điện thoại cho tôi ngay lập tức. Số điện thoại của tôi chính là số lúc này gọi tới số điện thoại anh đó, anh ghi nhớ chưa?"

"Tôi biết rồi." Nghe Hiên gật đầu, đáp một câu "Tạm biệt" rồi xoay người biến mất trong bóng tối.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Buổi tối, Hải Minh ngủ một giấc ngon lành, sáng sớm sau khi thức dậy, anh cảm thấy tinh thần sảng khoái, tràn đầy sinh lực, toàn thân thoải mái dễ chịu khó mà diễn tả được bằng lời. Ngồi trên giường nghĩ một hồi, anh không biết có phải nhờ tổng khứ bức ảnh đi hay không, tóm lại cuộc sống lại bắt đầu thay đổi trở nên yên ổn bình thường.

Nghĩ tới bức ảnh, ngay lập tức anh liền nghĩ tới anh chàng Nghệ Hiên mà ngày hôm qua cầm bức ảnh đi. Hải Minh run sợ trong lòng, không biết anh ta bây giờ thế nào rồi.

Hải Minh nhắc cái điện thoại ở bên cạnh lên, quay số kết nối với số điện thoại của Nghệ Hiên, trong ống nghe điện thoại truyền tới tiếng nhạc chờ của Nghệ Hiên, là một bài hát rất quen.

Bài hát đó vừa được hát xong một đoạn, lại bắt đầu lặp lại. Hải Minh tính toán thời gian, bắt đầu cảm thấy hơi bất thường, điện thoại đã nối máy được hơn một phút rồi, tại sao Nghệ Hiên vẫn chưa bắt máy chứ?

Qua một lúc sau nữa, trong ống nghe điện thoại truyền tới tiếng máy bận "Tút, tut". Hải Minh bắt đầu hơi lo lắng, anh trở mình từ trên giường xuống đất, rồi lại quay số một lần nữa, nhưng mà đối phương vẫn không nghe máy.

Tim Hải Minh phối hợp với tiếng máy bận mà đập thình thịch thình thịch, anh nghĩ, không thể nào, sẽ không đâu, sẽ không xảy ra loại chuyện đó đâu.

Quay số liên tiếp ba, bốn lần, Nghê Hiên cũng không hề nghe máy, Hải Minh đứng trong phòng, đầu óc mông lung.

Vào lúc anh đang luống cuống không biết làm sao, điện thoại anh đột nhiên kêu lên, dọa anh hết hồn, anh vội vàng nghe máy, nghe thấy tiếng Nghê Hiên trong điện thoại : "Hải Minh hả? Vừa nãy anh gọi cho tôi hả?"

Hải Minh thở một hơi dài thườn thượt : "Vừa nãy anh đang làm gì vậy? Tôi gọi tới mấy lần mà anh đều không nhận được sao?"

"Xin lỗi, tối hôm qua tôi thức khuya. Vừa nãy ngủ say như chết, anh gọi tới mấy lần vậy mà đều không thể đánh thức được tôi, là vợ tôi kêu tôi dậy tôi mới biết là anh gọi tới đó."

Hải Minh lau mồ hôi lấm tấm trên trán, nói : " Anh dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng anh xảy ra chuyện gì rồi chứ!"

Nghê Hiên cười haha mấy tiếng : "Làm gì dễ xảy ra chuyện vậy chứ." Ngay sau đó, anh ta hào hứng nói : "Hải Minh, anh cứ ở yên ở studio đi, tôi tới tìm anh ngay, tối hôm qua, tôi đã phát hiện được vài thứ có giá trị!"

"Hả? Là gì vậy?" Hải Minh hỏi gấp.

"Nói qua điện thoại không rõ đâu, để tôi đến rồi hẳn nói, anh đợi tôi nhé!" Nghê Hiên cúp điện thoại.

Hải Minh gác điện thoại xuống, khẽ cười mấy tiếng, anh cảm thấy Nghê Hiên cái con người này không chỉ mặt mũi baby, ngay cả tính cách cũng giống con nít nữa.

Rửa mặt, súc miệng xong, Hải Minh đun nước pha một chén mì ăn liền. Vừa ăn được một nửa thì nhìn thấy Nghê Hiên đã lật đật đến ngoài cửa kiếng, trong tay anh ta cầm một túi tài liệu. Hải Minh đi tới mở cửa, Nghê

Hiên bước vào cửa, còn chưa thở ra hơi nào đã vội nói : "Tôi đem tới vài thứ...cho anh xem nè."

Hải Minh kêu anh ta ngồi xuống, nói : "Đừng cuống, nghỉ một lát trước đã."

Nghê Hiên lại xua tay rồi mở cái tập hồ sơ trong tay ra, lấy ra từ bên trong một đồng giấy đã được in màu, đưa cho Hải Minh.

Hải Minh nhận lấy đồng giấy, phỏng đoán có hơn 20 tấm, rồi lại xem tới nội dung, toàn là mấy tấm ảnh chụp.

Hải Minh lật xem mặt trước mặt sau của mấy tấm ảnh, rồi nhìn về phía Nghê Hiên, nói : "Anh đừng có nói với tôi, toàn bộ mấy cái này đều là..."

"Không sai!" Nghê Hiên dụi cặp mắt vốn đã phát đỏ rồi nói : "Mấy cái này là những bức ảnh siêu nhiên nổi tiếng từ khắp các nước trên thế giới mà tối hôm qua tôi thức khuya lên mạng thu thập được đó! Hơn nữa tôi đã loại bỏ mấy tấm ảnh giả và không đáng tin rồi, bây giờ 20 mấy tấm này đưa cho anh xem toàn bộ đều là những tấm ảnh siêu nhiên gây xôn xao rất lớn khắp các nước, và lại rất đáng tin nữa!"

"Ví dụ như bức này." Nghê Hiên nhắc tấm ảnh trắng đen đầu tiên ở trên lên, giảng giải rằng, "Đây là của một người phụ nữ Anh chụp được. Người phụ nữ trung niên này có một lần đi đến trước mộ đứa con gái đã mất 17 năm của mình để tưởng niệm. Lúc sắp rời đi, bà ta chụp một tấm hình cho khu mộ của con gái. Lúc chụp, trong máy ảnh chỉ có phần mộ của con gái, không có thứ gì khác. Nhưng mà sau khi bức ảnh được rửa ra, cô gái này bất ngờ xuất hiện, ở trước bia mộ trong bức ảnh hiện ra bóng mờ mờ của một cô bé. Hơn nữa cô bé đó còn nhìn thẳng vào máy ảnh, dường như là biết được có người đang chụp ảnh cho khu mộ!"

Không đợi Hải Minh mở miệng nói, Nghê Hiên lại kích động lật ra bức ảnh thứ hai : "Đây là tấm ảnh chụp chung của những người lính không

quân nước Anh. Phía sau của người thứ tư hàng cuối cùng từ trái đếm qua ..." Nghê Hiên dùng tay chỉ vào khuôn mặt nọ cho Hải Minh xem, "Nhìn thấy chưa? Phía sau người này còn có một khuôn mặt! Sau đó mọi người liền nhận ra, anh ta tên là Fred Jackson, là một nhân viên bảo trì máy bay, nhưng vấn đề là, hai ngày trước khi chụp tấm ảnh này, cánh quạt của một chiếc máy bay đã vô tình quệt ngã anh ta, anh ta gặp nạn mà chết. Tang lễ của anh ta được tổ chức chính là vào ngày mà chụp tấm ảnh này đây. Sau khi bức ảnh được rửa ra, những người trong ảnh đều cho rằng khuôn mặt đó chính là của Fred Jackson. Mấy anh em chiến sĩ của anh ta cho rằng Jackson không cảm giác được là mình đã chết rồi. Hiển nhiên, anh ta không muốn bỏ lỡ bức ảnh chụp chung lần cuối cùng của đội phi hành."

Nghê Hiên lại lôi ra một tấm ảnh từ trong đồng ảnh nọ, nói với Hải Minh : "Bức ảnh này nè, anh xem xem, có gì sai sai không?"

Hải Minh tỉ mỉ xem bức ảnh đó, này là ở trong một bệnh viện, có mấy chục người đứng trong phòng bệnh, bọn họ đều nhìn vào người chết đã được phủ vải trắng nằm trên giường bệnh, trông rất đau thương. Hải Minh nhìn kĩ một hồi rồi nói với Nghê Hiên : "Bức ảnh này tôi chẳng cảm thấy có gì sai sai cả."

Nghê Hiên nhắc tấm ảnh lên, chỉ vào một người trên tấm ảnh rồi nói : "Nhìn thấy người này không? Phía sau anh ta còn có một người đàn ông đúng không? Nhưng mà anh xem kĩ đi..." Nghê Hiên nhích ngón tay xuống, "Người đàn ông ở phía sau không có chân!"

"Oh, trời ạ." Hải Minh thốt lên kinh ngạc.

"Bức ảnh này là được chụp tại một bệnh viện ở Ba Lan. Người chết trong bức ảnh vừa mới qua đời không tới nửa tiếng, mà người đàn ông đứng ở phía sau không có chân này, sau đó đã được người nhà của người chết chứng thực, anh ta chính là người chết kia! Không ngờ anh ta lại ở

cùng một chỗ với tất cả những người trong nhà, cùng nhìn vào bản thân mình trên giường bệnh!"

Hải Minh nuốt nước bọt, cảm thấy sau lưng hơi nổi da gà, toàn thân cũng bắt đầu không thoải mái.

(Mình dịch tới đoạn này là vào lúc nửa đêm, cảm giác y chang Hải Minh =)))

"Còn có tấm này nữa." Nghệ Hiên lôi tấm ảnh cuối cùng trong số những bức ảnh ra, "Đây đại khái là bức ảnh siêu nhiên nổi tiếng nhất trên toàn thế giới. Tháng 11 năm 1995, một công trình xây dựng tại một thị trấn nhỏ ở nước Anh đã bị lửa thiêu rụi. Một vị nhiếp ảnh gia theo lời mời mà đến đồng hoang tàn nơi đây chụp ảnh. Chính là bức ảnh này đây, nhìn thấy chưa? Ở bên phải của đồng đồ nát có bóng dáng của một cô gái. Sau đó qua xác thực, vào năm 1977, ở công trình này đã từng xảy ra hỏa hoạn lớn. Một cô gái tên là Jenny Cheam được xác định là kẻ châm lửa, chính là cô bé này! Từ đó về sau, bóng dáng của cô ấy luôn chưa từng rời khỏi nơi này."

Nghệ Hiên càng kể càng phấn khích, anh ta dứt khoát lấy lại đồng giấy in từ tay Hải Minh, chuẩn bị giảng giải tiếp theo tuần tự : "Xem xem tấm này nữa đi..."

"Đợi đã." Hải Minh ngắt lời anh ta, "Anh không phải định giới thiệu tường tận chi tiết cho tôi một lượt toàn bộ 20 mấy tấm ảnh siêu nhiên này chứ? Điều tôi muốn biết là, rốt cuộc anh đã phát hiện được gì rồi?"

Nghệ Hiên trừng mắt nói : "Vừa nãy anh nhìn thấy nhiều bức ảnh siêu nhiên nổi tiếng khắp các nước trên thế giới như vậy, hoặc là mờ mờ không rõ nét, không thì cũng ở dạng trong suốt; hoặc là chỉ có một nửa, không hoàn chỉnh, đều không có hoàn toàn rõ nét hay hình dạng hoàn chỉnh đâu."

Thấy Hải Minh nhìn mình một cách bối rối, Nghệ Hiên nói nhấn mạnh thêm : "Anh vẫn chưa hiểu sao? Nếu như chúng ta có thể xác thực được bức

ảnh nằm trong tay chúng ta là một bức ảnh siêu nhiên, thì đồng nghĩa với việc chúng ta đã phát hiện được bức ảnh siêu nhiên hoàn chỉnh rõ nét nhất trên toàn thế giới đấy! Hai người chúng ta đều sẽ trở thành những nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên thế giới đấy!"

Hải Minh thấy đầu óc hơi rối tung lên, anh lắc đầu nói : "Nhưng mà, làm sao mới xác thực được đây là một bức ảnh siêu nhiên nhỉ?"

Nghê Hiên nói : "Hôm qua tôi tra tư liệu trên mạng rồi. Phát hiện rằng một vài nhà khoa học đã làm một vài phép suy đoán đối với những loại ảnh siêu nhiên này, bọn họ cho rằng linh hồn của con người trên thực tế là một dạng năng lượng tồn tại trong thế giới thực, trong tình huống bình thường chúng ta sẽ không cảm nhận được đâu. Sau khi một người chết đi, linh hồn của anh ta/ cô ta không nhất định sẽ tan biến đi, nó trùng với bước sóng được tạo ra lúc những cái máy ảnh chụp ảnh, cho nên trong trường hợp trùng hợp ngẫu nhiên, máy ảnh của chúng ta có lúc sẽ có thể chụp được những thứ siêu nhiên."

"Về mặt lý thuyết thì hoàn toàn đúng. Nhưng mà, làm sao anh chứng minh được đây là một bức ảnh siêu nhiên?" Hải Minh lặp lại câu hỏi một lần nữa.

"Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ tới, nhưng tôi sẽ cố gắng." Nghê Hiên nhìn mấy ngón chân của mình mà nói, "Nếu nhất thiết, tôi sẽ tới cái cổ trại đó một chuyến nữa xem."

"Tôi khuyên anh tốt nhất vẫn là bỏ đi." Hải Minh nói, "Tôi dám đảm bảo, nếu anh đi thì chỉ là lãng phí thời gian thôi, không có thu hoạch gì đâu."

"Vậy tôi nghĩ cách khác nữa xem sao." Nghê Hiên lấy tấm ảnh lại, nhét vào trong tập hồ sơ, "Anh thì sao, Hải Minh, anh định làm thế nào?"

Hải Minh trề môi : "Tôi thì không dám theo vụ này nữa đâu. Tôi còn phải đi các nơi chụp ảnh nữa, chuẩn bị tham gia Cuộc thi nhiếp ảnh toàn quốc nè."

"Vậy được thôi, chuyện này cứ giao cho tôi nghiên cứu." Nghệ Hiên xoay người qua, "Tôi về đây."

Hải Minh tiễn Nghệ Hiên tới cửa, lại nhắc nhở lần nữa : "Nghệ Hiên, cẩn thận nhé."

"Tôi biết rồi." Nghệ Hiên vẫy tay chào anh, bước ra ngoài cửa.

Hải Minh đưa mắt nhìn theo Nghệ Hiên rời đi. Cuối cùng, anh trở lại phòng, ăn hết nửa chén mì nọ, rồi cũng vác túi đồ nhiếp ảnh ra ngoài.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 8

11h30 tối, Nghê Hiên vẫn ngồi trước màn hình máy tính. Đôi mắt của anh vì nhìn chăm chăm vào màn hình quá lâu mà sưng lên, nhưng anh vẫn cứ gõ bàn phím không biết mệt, thử đủ cách để tìm kiếm ra thứ mà anh muốn.

Nghê Hiên phát hiện, quả thật không cần quan tâm chú ý tới bài post mà Hải Minh đăng lên mạng nữa đâu, hình như ngoài anh ta ra tất cả mọi người đều xem đây là một trò hề. Điều này không ngăn được khiến cho anh tự hỏi, lẽ nào người từng nhìn thấy bức ảnh Từ Trấn Ngật đăng lên mạng mấy năm trước chỉ có một mình anh thôi sao?

Trong cả ngày hôm nay, Nghê Hiên lên cả hơn một trăm website nhiếp ảnh, bây giờ anh có thể khẳng định, ngoài bài post mà Hải Minh đăng có tấm ảnh này, không hề nhìn thấy qua tấm ảnh này từ bất kì nơi nào khác. Anh mừng thầm, bức ảnh này trước đây không được quan tâm chú ý rộng rãi, đây đúng là điều mà anh hi vọng.

Sau khi nhấp mở một website nhỏ lần nữa, Nghê Hiên vô tình lướt qua khu vực Tác phẩm nhiếp ảnh ở phía trên. Đột nhiên, anh hoảng hốt nhìn thấy khuôn mặt của một người phụ nữ phản chiếu lên trên màn hình máy tính.

Nghê Hiên hét to "Ah", da gà toàn thân dựng đứng lên cả, anh vội vàng quay đầu lại xem thì phát hiện người đứng sau lưng là vợ mình, Vương Bình.

Nghê Hiên thở phào, ôm trái tim đang đập thình thịch mà nói : "Sao em đứng sau lưng anh mà không lên tiếng gì hết vậy? Hừ anh giật mình một phen!"

Vương Bình cũng lấy làm ngạc nhiên, cô nói : "Anh mới hù em một phen đó! Em định lại xem anh đang làm gì, anh làm gì mà căng thẳng quá vậy?"

Nghê Hiên thở ra nhẹ nhõm mà nói : "Có làm gì đâu."

"Không đúng. Hai ngày nay việc gì anh cũng không làm, ngồi khư khư trước máy tính mấy giờ liền, buổi tối còn thức tới khuya. Rốt cuộc anh đang làm gì vậy? Có phải có chuyện gì đó đang giấu em phải không?"

Nghê Hiên cân nhắc một lúc, cảm thấy không thể nói thật với vợ mình được, nếu không thì cô ấy sẽ bị dọa tới không ngủ được, liền bịa đại một lý do là : "Thiệt sự là không có gì mà, anh muốn tham gia một cuộc thi nhiếp ảnh, cho nên lên khắp các trang mạng xem xem, tham khảo một chút, tìm cảm hứng ấy mà."

"Vậy anh đừng thức khuya nha." Vương Bình ngáp một cái, "Anh coi coi mấy giờ rồi? Đi ngủ thôi."

"Em ngủ trước đi." Nghê Hiên xua Vương Bình đi, "Lát nữa anh ngủ."

"Đừng thức quá khuya đó." Vương Bình xoay người rời đi, bước tới phòng ngủ.

Nghê Hiên nheo đôi mắt mỏi mệ và buồn ngủ đến muốn díp lại , cảm thấy quả thật nên đi nghỉ ngơi một lát rồi. Anh từ trước bàn máy tính đứng dậy, đi tới tủ lạnh trong nhà bếp lấy một lon bia ướp lạnh, mở nắp uống mấy hớp, rồi lại quay lại phòng đọc sách.

Anh ngồi trước bàn đọc sách, mắt nhìn hai bức ảnh ở phía trên, liền đặt lon bia xuống, cầm tấm ảnh lên.

Ánh mắt Nghệ Hiên vừa chạm tới bức ảnh chưa tới hai giây, miệng anh đột nhiên mở to ra, sắc mặt trở nên trắng bệch, sống lưng lạnh toát. Anh thấp giọng nói : "Trời ơi, đây... đây là chuyện gì thế này?"

Nửa phút sau, anh từ trên ghế chồm chồm đứng dậy, sắc mặt sợ hãi nói : "Mình hiểu rồi...Mình biết bí mật của bức ảnh này rồi!"

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sáng sớm 8 giờ, Hải Minh bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức dậy. Anh dụi cặp mắt còn nhoen mờ, bực bội nhìn ra ngoài cửa. Trong lòng đang đoán xem là ai tới phá rối giấc mộng đẹp của anh.

Tiếng gõ cửa vẫn còn liên miên, Hải Minh không thể không mặc đồ vào phòng tắm, từ trong phòng đi ra. Mở cửa kính, anh sững người.

Hai vị cảnh sát đang đứng bên ngoài.

Không đợi Hải Minh mở miệng, tên cảnh sát béo hỏi : "Xin hỏi, anh là chủ studio này phải không?"

"Phải, tôi tên là Hải Minh. Cho hỏi các anh..."

Vị cảnh sát cao gầy còn lại nói : "Chúng ta vào trong nói chuyện đi."

Hải Minh mời hai vị cảnh sát vào trong phòng ngồi, còn anh ngồi đối diện bọn họ, thấp thỏm lo lắng mà hỏi : "Các anh tìm tôi có việc gì không?"

Tên cảnh sát béo hỏi : "Anh quen nhiếp ảnh gia tên là Nghệ Hiên không?"

"...Có, tôi có quen." Hải Minh đáp, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không lành, "Anh ấy làm sao thế?"

"Khoảng 12 giờ 20 phút tối ngày hôm qua, anh ấy chết tại nhà mình." Người cảnh sát béo nói.

"Cái gì!" trong đầu Hải Minh cứ ù ù, giống như có vô số con ruồi bay loạn xạ trong đầu anh, "Anh ấy... chết rồi!"

"Anh không biết anh ta đã chết rồi sao?" gã cảnh sát béo hỏi.

Hải Minh cảm thấy đầu óc hỗn loạn không ngừng, anh nghe thấy bản thân mình chờ đợi trả lời một câu : "Không biết."

"Anh có quan hệ gì với anh ta?" Vị cảnh sát cao gầy hỏi.

"Chúng tôi...là bạn bè vừa mới quen biết gần đây thôi." Hải Minh nói, anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, "Anh ấy làm sao mà chết vậy? Hơn nữa...mấy anh tới tìm tôi là có ý gì?"

"Đừng lo lắng." Vị cảnh sát béo nói, "Chúng tôi không phải tới điều tra nghi phạm đâu. Chỉ là bởi vì anh ấy chết hơi kì lạ, cho nên chúng tôi tới tìm anh tìm hiểu tình hình một chút."

"Chết ... một cách kì lạ? Anh ấy làm sao mà chết?"

Hai vị cảnh sát nhìn nhau, vị cảnh sát cao nói : "Nguyên nhân cụ thể của cái chết pháp y vẫn không rõ lắm, trước mắt chỉ có thể phỏng đoán là đột tử do nhồi máu cơ tim. Lúc vợ của nạn nhân nửa đêm thức dậy đi vệ sinh thì phát hiện anh ấy đã gục ngã trong phòng đọc sách, đã chết lâu rồi."

Hải Minh run sợ trong lòng, lại là bệnh tim? Y hệt như Vu Quang Trung? Lúc này, anh nhớ ra một vấn đề, "Anh ấy chết vì nhồi máu cơ tim...thì có liên quan gì tới tôi? Tại sao mấy anh lại tới tìm tôi?"

"Là thế này, sau khi vợ nạn nhân báo cảnh sát, chúng tôi vội vàng tới hiện trường, phát hiện trong tay nạn nhân đang cầm hai thứ. Trong đó một là điện thoại của anh ta, trên màn hình điện thoại đang hiển thị số điện thoại của "Studio Hải Minh". Từ tình hình ở hiện trường cho thấy, trước lúc nạn nhân chết hình như định gọi điện thoại cho anh, nhưng vẫn chưa gọi được

thì đã chết rồi, cho nên chúng tôi đến đây là muốn hỏi thăm anh, anh có biết tại sao anh ta muốn gọi cho anh không?"

Hải Minh không chú ý tới câu hỏi của tên cảnh sát béo, anh hỏi từng câu từng chữ một : "Thứ...còn lại trong tay anh ta là gì?"

Gã cảnh sát béo nhìn anh nói : "Là một tấm ảnh, một tấm ảnh bị xé một nửa."

"Cái gì, bức ảnh bị xé một nửa?" Hải Minh há miệng sững sờ, nói : "Tôi có thể xem bức ảnh ấy không?"

Hai vị cảnh sát nhìn nhau, vị cảnh sát béo gật đầu nói : "Được." Sau đó cẩn thận lôi ra một tấm ảnh bị xé một nửa từ trong cặp táp đeo bên người, đưa cho Hải Minh.

Khoảnh khắc nhận lấy tấm ảnh, Hải Minh sửng người. Anh bất luận thế nào cũng không ngờ được, bức ảnh mà cảnh sát đưa cho anh lại là tấm này!

Anh vốn tưởng rằng, tất cả vấn đề đều chỉ xuất hiện ở tấm ảnh có cô gái mặc đồ trắng thôi chứ, nhưng bức ảnh Nghệ Hiền cầm trước khi chết mà cảnh sát đưa cho anh lại là tấm mà không có người!

Trong đầu Hải Minh trống rỗng, anh tê dại suy nghĩ, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Vị cảnh sát béo nhìn ra điều gì đó từ thần thái của Hải Minh, anh ta hỏi : "Anh nhìn thấy bức ảnh này rồi, đúng không?"

Hải Minh khẽ gật đầu, nói : "Phải." Sau đó lẩm bẩm : "Vậy tấm ảnh còn lại thì sao..."

Vị cảnh sát cao lập tức hỏi : "Anh biết lúc anh ta chết bên cạnh còn có một tấm ảnh nữa?"

Hải Minh ngẩng đầu lên nhìn anh ta : "Bức ảnh đó các anh phát hiện được ở đâu?"

"Bên cạnh nạn nhân." Gã cảnh sát cao nói, "Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi kìa, sao anh biết lúc anh ta chết bên cạnh còn có một tấm ảnh khác nữa?"

Hải Minh nói thật : "Hai bức ảnh này là tôi đưa cho Nghê Hiên, tôi đoán là anh ta sẽ để chúng chung một chỗ."

"Vậy anh có biết tại sao anh ta lúc sắp chết lại cầm cái tấm ảnh bị xé không? Điều này có ý nghĩa gì?"

"Tôi không biết." Hải Minh lắc đầu nói.

"Anh cảm thấy cái chết của anh ta có liên quan gì tới hai bức ảnh hao hao nhau này không? Còn nữa, lúc đầu sao anh lại phải đưa hai tấm ảnh này cho anh ta?"

Hải Minh không biết phải trả lời câu hỏi này làm sao, anh dự rằng nếu mà kể thật ra hết thì sẽ càng giải thích không rõ ràng, hơn nữa cảnh sát sẽ không tin đâu. Lúc này, anh chỉ cảm thấy sốt ruột và hỗn loạn, kèm với một loại sợ hãi không diễn tả được. Hải Minh dùng giọng điệu mệt mỏi nói với cảnh sát : "Tôi thực sự không biết gì cả. Hai bức ảnh kia là Nghê Hiên đòi tôi đưa cho anh ta mà, tôi cũng không biết anh ta lấy làm gì nữa. Anh cảnh sát ời, anh thăm vấn tôi như thăm vấn phạm nhân như vậy rốt cuộc là có ý gì đây? Anh đừng quên nha, anh ta là chết vì nhồi máu cơ tim, đây là chuyện tôi có thể kiểm soát được sao?"

"Anh Hải Minh, anh hiểu lầm rồi." Tên cảnh sát béo giải thích, "Vốn dĩ chúng tôi không xác định tính chất của việc này là vụ giết người, cho nên

làm gì tồn tại cái gì mà "phạm nhân" chứ. Chúng tôi tới đây điều tra tình hình một chút, chỉ là làm việc theo quy trình mà thôi."

"Được rồi." Vị cảnh sát béo đứng dậy, vị cảnh sát cao cũng đứng dậy theo, "Những thứ chúng tôi cần hỏi cụ thể cũng chỉ có mấy câu này, cảm ơn anh đã hợp tác. Không làm phiền nữa, chào anh."

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sau khi cảnh sát rời đi, đầu óc Hải Minh cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn cả một buổi sáng ở phòng làm việc. Những câu hỏi nằm ngoài sức tưởng tượng ấy cứ quấy nhiễu lòng anh, bức anh đến không thở nổi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Nghê Hiên nhất định trước lúc sắp chết đã phát hiện được điều gì đó, muốn gọi điện thoại thông báo cho mình, nhưng vẫn chưa kịp thì đã chết mất rồi. Trong tay anh ta cầm khư khư tấm ảnh đó là có ý gì nhỉ? Là muốn ám chỉ cho mình điều gì sao? Nhưng tại sao phải xé nó ra?

Ngoài ra, điểm lạ lùng nhất là tại sao cái tấm Nghê Hiên cầm trong tay lại là tấm không có người chứ?

Hải Minh nóng ruột, bất an mà đoán bừa rằng, lẽ nào là đã nhầm lẫn ngay từ đầu sao? Chúng tôi đều cho rằng bức ảnh không có người là dùng để so sánh, chỉ là thứ phụ thôi. Chẳng lẽ, thứ thực sự có vấn đề là tấm này? Nhưng mà, bức ảnh đó quả thật rất bình thường mà, cánh cửa sổ đó, rồi sườn núi ngoài cửa sổ, cái cây to...chẳng có gì bất thường cả!

Một loạt những vấn đề căn bản không thể giải thích được giống như tảng đá đè nặng lên Hải Minh, anh cảm thấy bản thân mình lúng túng khó chịu, đứng ngồi không yên.

Buổi chiều, Hải Minh đưa ra một quyết định, anh định sẽ mặc kệ sự việc đáng sợ này. Thực tế thì quả thật anh cũng không dám quan tâm tới chuyện này nữa. Tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt đã xác thực một điều,

đó là lời nhảm của một kẻ nặc danh để lại mà Nghê Hiên nhìn thấy trên mạng là hoàn toàn linh nghiệm.

Kẻ biết được bí mật của bức ảnh này đều sẽ chết!

Bây giờ, bức ảnh đã không còn nằm trong tay mình nữa, phải nhanh chóng rút khỏi vụ này, không thể vì tò mò mà tiếp tục vướng vào cái sự vụ đáng sợ có khả năng khiến mình toi mạng này nữa.

Sau khi hạ quyết tâm xong, Hải Minh cảm thấy không khí bên cạnh mình đều trở nên trong lành tươi mát hơn rất nhiều. Anh xem lịch, phát hiện hôm nay vừa hay là cuối tuần. Khoảng thời gian này toàn là thui thủi có một mình, anh sớm đã muốn mời bạn bè cùng nhau đi quây rồi.

Hải Minh gọi điện thoại cho một người bạn là Đại Lý, muốn anh ta mời mấy người nữa buổi chiều tới studio của anh chơi.

Đại Lý hỏi trong điện thoại : "Chơi thế nào đây?"

"Đánh cờ, đánh bài, chơi game, xem phim đều được hết. Dù sao đi nữa thì mày cứ nói với tụi nó, ăn tối với ăn khuya tao bao hết."

"Ây, hôm nay là ngày gì đây? Sao mày hào phóng vậy?"

"Nói gì vậy, làm như trước đây tao chưa từng mời tụi bây ăn cơm vậy." Hải Minh cười mà nói.

"Phải rồi, có phải sinh nhật mày không? Nếu là vậy thì cứ nói thẳng ra đi, anh em ăn mừng với mày!"

"Thiệt tình là không phải. Hôm nay là cuối tuần mà, lâu rồi chưa uống rượu với mấy anh em, muốn quây một chút thôi."

Nghe tới uống rượu, Đại Lý hứng lên liền : "Được, để đó cho tao, lát nữa tới nha!"

Hải Minh mở cửa kính của studio ra, hít mấy hơi không khí trong lành tươi mát. Anh treo tấm bảng "Tạm đóng cửa" lên, định hôm nay cời bỏ gánh nặng để ăn chơi vui vẻ, ngày mai mở cửa làm ăn tiếp.

Một tiếng sau, Đại Lý mời được ba người bạn của Hải Minh đến studio. Sau khi cả đám quây một trận đã đời, liền vội vàng bày bàn ra, trải mạt chược lên.

Chơi tới hơn sáu giờ chiều, Hải Minh đưa cả đám đi tới một quán lẩu, gọi thịt cá rau quả ê hề một bàn, bia rượu chất đồng từ trên bàn xuống dưới đất, mấy người bọn họ oản tù tì chỉ điểm, uống tới say bết nhè.

Lúc rời khỏi quán lẩu, mọi người đều hơi chóng mặt rồi, nhưng Đại Lý nói vẫn chưa chơi đã. Thế là mấy người bọn họ lại đi tới một cửa tiệm tạp hóa mua một thùng bia lon, sẵn tiện ở tiệm đồ ăn chế biến sẵn mua mấy cân thịt bò, xúc xích, rồi lại mua một ít chân ngỗng kho, ăn cùng với đậu phụ miếng (cái loại vàng vàng ấy, không phải đậu phụ trắng để nấu canh, không biết tiếng việt gọi là gì ta =)) đợi hồi mẹ xong update sau nha) và đậu phộng. Đại Lý nói lát nữa bữa khuya khỏi ra ngoài ăn, ở trong cửa tiệm của Hải Minh ăn uống là được rồi.

Hải Minh dịu dờ mấy anh em vào trong cửa tiệm, nghỉ ngơi không tới nửa tiếng, lại ngồi lên bàn mạt chược nữa. Đánh tới hơn mười một giờ, mọi người đều hơi đói cả rồi, bèn lôi ra mớ đồ ăn chế biến sẵn và bia rượu mua lúc nãy ra, vừa chém gió chuyện trên trời dưới đất vừa uống rượu tới không biết trời trăng mây gió.

Nhưng uống rượu tăng hai, có thể nào thì cũng không hưng phấn bằng tăng một được. Lần này uống không tới một tiếng, mọi người đều ngả nghiêng rồi, té ngã như rạ trên sô pha, trên ghế, người nào người nấy buồn ngủ díp mắt.

Hải Minh là người uống tương đối ít trong số bọn họ, anh vẫn chưa quên là mai mình phải mở cửa làm ăn. Anh vào nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh, rồi lại lấy một chậu nước nóng lên rửa mặt cho mấy anh bạn, tuyên bố rằng : "Tối nay đừng ai về cả, cứ ở lại đây ngủ dưới sàn đi."

Anh bạn Đại Quốc nằm bò trên sofa đang nhắm mắt mà nói : "Mày bây giờ ấy...nâng tao lên cũng nâng không nổi nữa rồi."

Hải Minh đỡ anh bạn Đại Lý uống say nhất vào nhà vệ sinh. Đại Lý móc họng, ói sạch sành sanh gần như toàn bộ những thứ đã ăn tối nay cùng với dịch chua trong bụng ra hết, tiếp đó cả người liền mất đi ý thức. Hải Minh đỡ anh ta vào nằm trên giường mình trong phòng trong, còn anh ra ngoài chen chúc ngủ dưới sàn cùng ba người bạn kia.

Mơ mơ màng màng ngủ tới nửa đêm, đột nhiên, một tiếng kêu kì quái "Ah" truyền ra từ trong nhà vệ sinh, Hải Minh và mấy người bạn của anh đều bị đánh thức, vẫn chưa kịp phản ứng thì thấy Đại Lý khắp mặt toàn là nước, mặt mũi hoang mang sợ hãi đi ra từ nhà vệ sinh.

"Sao thế?" Hải Minh hỏi.

"Tao...tao vừa tỉnh dậy, rồi đi vệ sinh, tiện tay lấy nước lạnh rửa mặt." Đại Lý nói lắp bắp, "Lúc tao ngẩng đầu lên, nhìn thấy sau lưng tao có một thứ gì đó màu trắng bay qua ở trong gương....hình như...là một người!"

Đại Quốc "Xì" một tiếng, nói : "Mày chưa tỉnh rượu hả? Nửa đêm nửa hôm, lên cơn gì vậy."

Một người bạn khác ngáp lớn, xua tay với Đại Lý nói : "Chuyện ma này để lần sau hăng kể đi, cũng không xem thời xem lúc gì hết." Nói rồi quay người ngủ tiếp.

"Không phải đâu, tao thực sự..."

"Mày đừng giỡn nữa coi, cái trò cũ rích như vậy, dọa được ai? Đi ngủ lẹ đi!" Đại Quốc cũng nhắm mắt không thèm để ý tới cậu ta nữa.

Đại Lý lắc lắc đầu, nghĩ rằng có lẽ thật sự là uống say rồi xuất hiện ảo giác, liền nhún vai, tiếp tục về giường ngủ.

Bốn bề dần yên tĩnh.

Ai nấy cũng đều không chú ý tới, Hải Minh ngồi ngẩn ngơ dưới sàn nhà, sắc mặt trắng bệch như một tờ giấy. Anh lo lắng đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Âm hồn trên tấm ảnh đó vẫn chưa đi sao? Cô ta ở ngay cạnh mình sao? Ngay trong căn phòng này ư? Chuyện này vẫn chưa kết thúc sao?

Một luồng gió lạnh thổi tới từ ngoài cửa sổ, Hải Minh cảm thấy lạnh khắp người từ trong ra ngoài, hai tay anh ôm lấy bả vai, cuộn người lại, toàn thân run lên.

Nửa đêm còn lại, anh cứ mở mắt trân trân một cách sợ hãi, đề phòng, không cách nào ngủ được.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi mấy người bạn của Hải Minh ngủ dậy, rửa mặt qua loa rồi liền chào tạm biệt Hải Minh, ai về nhà nấy.

Hải Minh dẹp ý định mở cửa làm ăn bình thường vào hôm nay, sau khi bạn bè đi hết, anh lập tức đóng cửa studio, trực tiếp chạy tới cục công an.

Trong nửa đêm hôm qua, anh nghĩ tới một vấn đề, một vấn đề bị anh bỏ qua.

Sau khi tới cục công an thành phố, Hải Minh nghe ngóng tứ phía ở phòng trình sát hình sự, cuối cùng cũng nhìn thấy gã cảnh sát béo sáng ngày hôm qua tới tìm anh.

Sau khi tên cảnh sát béo nhìn thấy Hải Minh, cảm thấy hơi kì lạ, liền hỏi : "Anh tìm tôi làm gì?"

Hải Minh cấp bách nói : "Cảnh sát, vụ án của Nghệ Hiên, các anh vẫn đang điều tra chứ?"

"Hôm qua không phải tôi đã nói với anh rồi sao? Đó căn bản không thể xem là một vụ án, chúng tôi tới tìm anh chỉ là để tìm hiểu tình hình một chút thôi. Sao vậy, lẽ nào anh có phát hiện gì mới à?"

"Không, tôi chỉ muốn hỏi, bức ảnh còn lại ở đâu?" Hải Minh vẻ mặt đầy lo lắng hỏi.

"Cái gì mà bức ảnh còn lại?" Cảnh sát nghe không hiểu.

"Lúc Nghê Hiền chết, trong tay anh ta đang nắm một bức ảnh bị xé một nửa; sau đó, không phải các anh phát hiện thấy bên cạnh anh ta có một bức ảnh khác sao? Cái tôi nói chính là bức đó đó!"

"À, bức ảnh đó theo lí thì nên để lại cho người nhà nạn nhân làm di vật của người quá cố. Nhưng mà bởi vì vụ việc này hơi đặc biệt, cho nên cơ quan công an chúng tôi thu giữ nó lại phòng tài liệu rồi."

"Cái gì? Bức ảnh đó bây giờ đang ở trong tay các anh?" Hải Minh sốt ruột nói, "Tôi có thể xem một chút không?"

"Vậy thì không được." Cảnh sát lắc đầu nói, "Cục công an có quy định, những đồ vật trong phòng tài liệu thì không thể tùy tiện cho người khác xem."

"...Tôi chỉ nhìn qua một cái thôi, được không?" Hải Minh nài nỉ.

"Không được, tôi không thể phá hoại chế độ được. Nếu như anh không có việc gì khác, tôi không tiếp anh nữa." Gã cảnh sát béo định bỏ đi.

Hải Minh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh nói : "Cảnh sát, anh quên rồi sao? Hai bức ảnh kia vốn dĩ là của tôi mà, tôi có lí do yêu cầu trả vật về chủ cũ chứ."

Tên cảnh sát béo nhìn Hải Minh chăm chăm một hồi rồi nói : "Anh có chứng cứ chứng minh hai bức ảnh này là của anh không?"

"Chứng cứ hả..." Hải Minh cảm thấy bị làm khó, bỗng nhiên, anh nhớ ra một người, nói : "Được chứ, cảnh sát. Trợ lý của ngài Vu Quang Trung có thể làm chứng, hai bức ảnh này chính là anh ta đưa cho tôi đấy."

Nói rồi, Hải Minh tìm thấy số điện thoại của Đinh Lực trong danh bạ điện thoại, bấm gọi tới số máy, không bao lâu, điện thoại liền kết nối được.

Hải Minh nói : "Đình Lực hả? Anh còn nhớ tôi không, tôi là Hải Minh nè."

Đình lực giống như là nghĩ ngợi một hồi rồi nói : "Phải, tôi nhớ ra rồi, có chuyện gì sao anh Hải Minh?"

Hải Minh nói : "Bây giờ tôi đang ở cục công an, tôi hi vọng anh có thể giúp tôi làm chứng, chứng minh hai bức ảnh kia là lúc đầu anh đưa cho tôi."

"Cái gì? Cục công an?" Đình Lực bị dọa một phen, "Làm sao mà anh lại tới cục công an thế, anh gặp rắc rối gì rồi à?"

"Bây giờ tôi không có thời gian giải thích với anh đâu. Cảnh sát đang đợi ở kế bên tôi đây nè. Trước hết anh cứ giúp tôi làm chứng đã, sau này tôi sẽ giải thích rõ với anh sau!"

Đình Lực nghĩ một chút rồi nói : "Được thôi."

Hải Minh giao điện thoại của mình cho gã cảnh sát béo. Sau khi cảnh sát nói chuyện với Đình Lực mấy câu liền trả điện thoại lại cho Hải Minh, nói : "Anh có thể lấy hai tấm ảnh đó về rồi."

"Không, cảnh sát, tôi không cần hai tấm ảnh đó, vẫn là mấy anh giữ lại đi. Tôi nói rồi, tôi chỉ muốn xem một chút thôi."

"Đi theo tôi."

Tên cảnh sát béo dẫn Hải Minh tới phòng tài liệu của cục công an, lấy ra hai tấm ảnh từ trong một tệp tài liệu, rồi cắt tấm bị xé vào lại, đưa tấm còn nguyên cho Hải Minh, nói : "Cái anh muốn là tấm này phải không?"

Hải Minh gật đầu, nhận lấy tấm hình, biểu cảm trên khuôn mặt trong tích tắc cứng đờ lại. Một lúc sau, anh nói với tên cảnh sát béo : "Cảnh sát,

tôi có thể xem tấm bị xé một nửa không?"

Cảnh sát lấy tấm ảnh bị xé từ trong tệp tài liệu ra, đưa cho Hải Minh. Hải Minh cùng giơ hai tấm ảnh lên, nhìn không được thốt lên đầy kinh ngạc : "Trời ạ, như vậy là sao!"

"Sao thế?" Gã cảnh sát béo hỏi.

"Hai bức ảnh này, sao lại biến thành giống hệt nhau rồi?" Hải Minh trở mặt nhìn mà nói.

"Tôi tưởng là lẽ ra anh đã biết rồi chứ", tên cảnh sát béo nói, "Hôm qua không phải tôi đã nói rồi sao, đây là hai bức ảnh hao hao nhau."

"Nhưng mà... Trong hai bức ảnh này có một bức có người! Lúc các anh phát hiện chúng ở bên cạnh Nghệ Hiền thì chúng đã là như thế này rồi à?"

Tên cảnh sát béo nói : "Phải, chúng tôi chẳng nhìn thấy trên tấm nào có người cả."

"Khoan đã, Nghệ Hiền không thể có được phim gốc, vậy anh ta không thể rửa thêm ảnh được..." Hải Minh dùng tay ấn lên đầu, thử chỉnh đốn lại dòng suy nghĩ hỗn loạn của mình, "Anh ta xé cái tấm không có người, vậy tấm còn lại nên là tấm có người mới phải!"

"Anh đang nói gì vậy?" Gã cảnh sát béo cũng bị anh làm cho hồ đồ, cau mày lại.

Đột nhiên, Hải Minh thành linh ngẩng đầu lên, lẽ nào là...

Anh đưa hai tấm ảnh cho gã cảnh sát béo rồi nói : "Cảnh sát, cảm ơn nha!" Sau đó phi nhanh ra khỏi cục cảnh sát.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hải Minh chạy như điên về studio, lấy ra cái máy ảnh chụp lấy liền từ trong tủ, anh hít thở sâu một hơi, nếu như anh không đoán sai thì...

Anh nhắc máy ảnh lên, xoay một vòng tròn trong cái studio vắng tanh không một bóng người, chụp nhanh hết mọi phương hướng. Anh chụp mọi góc độ ở studio, từ phòng khách tới phòng trong, rồi lại vào tới tận nhà vệ sinh. Máy ảnh chụp lấy liền nhanh chóng in ra từng tấm ảnh một, Hải Minh lần lượt xem từng tấm ảnh...Đột nhiên, anh cầm một tấm ảnh cứng đờ người, toàn thân run run, mặt mũi trở nên trắng bệch không còn một giọt máu.

Quả nhiên, suy đoán của anh là đúng. Cuối cùng đã biết được tất cả mọi chuyện rồi cuộc là như thế nào rồi!

Nhưng rất nhanh, Hải Minh liền đặt tấm ảnh xuống. Anh khẩn trương nhắc nhở bản thân trong lòng rằng đừng biểu hiện ra bên ngoài, tuyệt đối đừng nói ra. Có lẽ, những người trước mắt đều chết vì nguyên nhân này.

Hiện tại, anh đã biết nên làm gì rồi. Trên đường trở về từ cục công an, anh đã nghĩ xong xuôi hết cả rồi. Hải Minh cất tấm ảnh trong tay cùng với chiếc máy ảnh vào trong một chiếc túi đeo vai, sau đó vội vàng đi ra khỏi studio, đóng cửa lại.

Tiếp đó, anh bắt một chiếc taxi, trực tiếp chạy tới trạm xe buýt.

Trên xe buýt, tâm trạng thấp thỏm không yên của Hải Minh cũng kinh khủng giống như sự chòng chành lắc lư của chiếc xe buýt, nhưng anh cố

hết sức kiềm nén tâm trạng căng thẳng bất an của mình. Anh lặng lẽ nói với bản thân mình, tất cả đáp án sắp hé lộ rồi.

Sau hơn sáu tiếng, Hải Minh lần nữa đến với cổ trại nọ. Lần này, anh không có thì giờ lưu luyến cảnh đẹp nơi cổ trại nữa, chạy thẳng tới viện lạc nhỏ dưới chân núi kia.

Hải Minh thở hổn hển đi tới trước cửa nhà bà lão nọ ở trong viện, anh lần nữa nhìn tới những hình ảnh thần linh quỷ quái chạm trổ trên gốc cột làm bằng đá, sau đó gõ cửa mạnh mấy lần, sau mấy phút, cửa mở ra, vẫn là khuôn mặt đỏ- già nua, vàng khô, bán tín bán nghi và ngập tràn thái độ ghét bỏ.

Bà lão dường như nhận ra Hải Minh, bà xoắn mày hỏi : "Cậu lại tới làm gì nữa?"

Hải Minh thở dốc, lau mồ hôi trên mặt, nói : "Con tới tìm bà tìm hiểu tình hình một chút."

Bà lão quan sát anh mấy hồi, nói : "Tôi chẳng có gì để nói với cậu hết." Nói rồi liền muốn đóng cửa lại.

Hải Minh giữ cánh cửa lại, nhìn bà chăm chăm mà nói : "Con vẫn chưa nói con định hỏi gì, bà liền biết bà chẳng có gì để nói với con sao?"

Mặt bà lão run mấy cái một cách không tự nhiên.

Hải Minh nói trước một bước : "Dựa vào điểm này thôi, con biết bà chắc chắn biết điều gì đó!"

"Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?" Bà lão hỏi.

Hải Minh lấy ra tấm ảnh đó từ trong túi đeo vai, bày ra trước mặt bà lão, nói : "Bà nhìn kĩ người này đi, bà đã gặp qua cô ta chưa?"

Trong tấm ảnh này, một cô gái mặc đồ trắng đang đứng trong phòng làm việc của studio. Mắt bà lão vừa nhìn qua tấm ảnh đó, sắc mặt ngay lập tức trở nên trắng bệch, bà há to miệng kinh ngạc tột độ, run rẩy nói : "Trời ơi...quả nhiên, là thật!"

Hải Minh nhìn bà lão chăm chăm mà hỏi : "Cái gì là thật ạ?"

Bà lão sắc mặt đỏ ra quay người qua, từng bước đi tới ngồi xuống cái ghế trong nhà. Hải Minh theo bà vào nhà. Bà lão thần sắc ngơ ngẩn lắc đầu, tự nói lẩm bẩm một mình : "Lời của người đó nói mấy năm trước quả nhiên là thật..."

Hải Minh trong lòng nóng như lửa đốt mà hỏi : "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Bà lão lại thở dài, chờ đợi nói : "Mấy năm trước, có một kẻ giống như cậu vậy, cũng tới đây chụp một tấm ảnh, sau này, anh ta tới nói với tôi, nói là anh ta chụp được vài thứ "không sạch sẽ" [1]. Lúc đó tôi nổi trận lôi đình, không cần nghe giải thích mà đuổi anh ta đi. Không ngờ, điều anh ta nói là thật...cậu...cậu cũng chụp được..."

[1] Không sạch sẽ ở đây là ma đó, đây là cách nói của người TQ =)))) không phải kia kia đâu nha.

Hải Minh lo lắng hỏi : "Vậy cô gái mặc đồ trắng đó rốt cuộc là ai?"

Bà lão bắt đầu thở dốc, bỗng nhiên bà bưng mặt khóc, gào lên rất bi thương : "Cô ấy... Cô ấy là người chị gái đã chết sáu mươi năm trước của ta!"

"Cái gì...Chị gái...của bà ư?"

Bà lão nước mắt đầm đìa nói : "Thực ra tôi sớm đã cảm nhận được chị ấy vẫn chưa đi, chị ấy vẫn luôn ở lại trong ngôi nhà này. Oán khí của chị ấy

quá nặng, không siêu thoát được..."

Hải Minh ngạc nhiên hỏi : "Bà ấy làm sao mà mất vậy?"

Bà lão đau khổ lắc đầu, nhớ lại rằng : "Sáu mươi năm trước, tôi và chị, cùng với cha mẹ vẫn luôn sống trong căn nhà này. Lúc đó, tôi và chị đều chỉ có mười mấy tuổi. Chị tôi đẹp sắc nước hương trời, nét na, trang nhã, nhưng nhà tôi nghèo lắm... Có một ngày, cha tôi đến nói với chị rằng muốn chị gả cho một gã địa chủ giàu có hơn 70 tuổi trong thôn để làm vợ lẽ. Chị có chết cũng không bằng lòng, cha mỗi ngày liền đánh chị, mắng chị, nhốt chị trong xó bếp không cho ra ngoài... Không ngờ, còn mấy ngày nữa là đến đêm phải thành thân, chị nhân lúc tôi và cha mẹ đều ra ngoài,... Treo cổ tự sát ở trong chính ngôi nhà này!"

Bà lão đau đớn ôm mặt, bắt đầu gào khóc : "Vào tối hôm trước khi chị chết, đã nói với tôi...chị hận thế giới này, chị hận tất cả mọi người! Nhưng tôi lại không nghe ra đây là âm thanh chị ấy tuyệt vọng trước khi sắp chết!"

Hải Minh thở dài : "Bà ấy có oán khí lớn như vậy, chẳng trách giết mấy người rồi..."

Bà lão ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn Hải Minh : "Cậu nói cái gì? Hồn ma của chị tôi....giết người ư?"

Hải Minh khẽ gật đầu : "Theo như con biết, đã có ba người chết rồi."

Bà lão chớp lấy tấm hình từ tay Hải Minh, từ trên ghế chầm chậm đứng dậy, nói với Hải Minh : "Chị ơi, đã sáu mươi năm rồi, em cuối cùng cũng gặp lại chị. Nhưng mà, chị đã không còn thuộc về cái thế giới này nữa rồi, chị nên siêu thoát đi. Chị không thể ở lại đây tiếp tục hại người nữa. Những cảnh tượng này không nên tồn tại nữa..."

Bà vừa nói vừa để tấm ảnh bên bếp lò, chuẩn bị bỏ vào trong lửa đốt. Chính vào thời khắc này, đột nhiên, tấm ảnh trong tay bà lão rơi xuống đất,

hai tay bà không tự chủ được vươn lên cổ, dùng sức bóp cổ. Hai mắt bà lồi ra, mặt bà đen lại, trong cổ họng phát ra âm thanh khô khốc.

Hải Minh nhìn thấy tình huống đó cực kì hoảng sợ. Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, dường như chỉ trong tích tắc có mấy giây thôi, bà lão đã cứng đờ người nằm dưới đất, hiển nhiên là sắp ngạt thở mà chết.

Hải Minh vội vàng đi về phía trước, nắm chặt hai tay của bà lão, định lôi hai tay bà khỏi cổ, nhưng anh lại kinh ngạc phát hiện, dòng sức lực đó còn mạnh hơn tưởng tượng, hai tay bà lão giống như hai cái vòng sắt quấn quanh cổ, căn bản là không cách nào di chuyển dù là một chút. Mặt của bà lão do vậy mà trướng lên đỏ tím, tơ máu trong mắt lồi lên, hiển nhiên là sắp mất mạng rồi.

Vào lúc Hải Minh bất lực toàn tập, anh bỗng nhiên liếc thấy tấm ảnh ban nãy rơi xuống đất, cô gái mặc đồ trắng trên tấm ảnh đã biến mất. Trong một, hai giây ngắn ngủi, Hải Minh đã hiểu ra mọi chuyện. Những người như Vu Quang Trung trước đây và Nghê Hiên đều giống nhau, gần như là đều bởi vì phát hiện cái bí mật là hồn ma này có thể từ trong bức ảnh đi ra ngoài, mới bị hồn ma giết chết! Còn Nghê Hiên trước lúc sắp chết đã xé bức ảnh là bởi vì không để hồn ma quay trở lại bức ảnh được nữa, từ đó ám chỉ bí mật ẩn giấu của bức ảnh!

Đợi Hải Minh hoàn hồn lại, anh phát hiện đầu của bà lão đã không còn chút sức lực mà gục xuống, bà đã bị "chính mình" bóp chết! Máu trong khắp người Hải Minh lập tức dồn lên, anh biết, người kế tiếp chính là mình, hồn ma đó sẽ không tha cho anh đâu!

Làm thế nào đây? Trời ơi, nên làm thế nào! Hải Minh hoảng hốt lo sợ lùi bước về phía sau, căng thẳng đến mức toàn thân co giật. Trong giây phút hoảng loạn, anh đụng phải cái máy ảnh trong túi đeo vai, đột nhiên anh bừng tỉnh, phải rồi, máy ảnh! Máy ảnh có thể nhốt hồn ma này lại.

Hải Minh lôi máy ảnh ra ngay lập tức, đưa về phía trước ấn bừa màn trập, chụp một trận điên cuồng. Sau mười mấy giây, Hải Minh cảm thấy cách làm của mình thành công rồi, bởi vì hồn ma chưa thể làm hại đến anh.

Được mấy giây, đột nhiên Hải Minh hét to lên "Không hay rồi!", mồ hôi lạnh đổ sau lưng anh, thoát cái anh nhớ ra, đây là máy ảnh chụp lấy liền, máy ảnh sẽ tự động in ảnh ra sau một hai phút chụp, lúc đó, hồn ma sẽ lại có thể chui ra từ tấm ảnh!

Hải Minh sợ hãi đứng dậy, anh nhìn quanh tứ phía trong nhà, bỗng nhiên anh nhìn thấy một lu nước lớn, anh vội vã đi về phía trước, quăng cái máy ảnh trong tay vào trong lu nước. Làm như vậy vẫn chưa thể khiến anh an tâm, Hải Minh nhìn thấy có vài sợi dây điện nằm trên bức tường chỗ cái lu nước đặt tựa vào, anh túm mớ dây điện từ trên tường xuống, rồi lại tiện tay vớ lấy cán dao đồn cùi ở chân tường, chặt đứt dây điện, bỏ đầu dây điện vào trong lu nước.

Trong chớp mắt, âm thanh chiếc máy ảnh nổ tung truyền ra từ trong lu nước, đồng thời kèm theo một âm thanh ré lên u ám chói tai rợn người. Hải Minh bịt tai lại, sợ hãi lùi bước.

Sau mấy chục giây, mọi thứ xung quanh đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Sau cơn căng thẳng và sợ hãi tột độ, Hải Minh bắt đầu xụi người ra, anh ôm chặt con tim vẫn đang đập điên cuồng ngồi bệt xuống đất, tự nói với chính mình: Kết thúc rồi, mọi chuyện đều kết thúc rồi.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nửa tháng sau, Hải Minh gửi mấy tác phẩm nhiếp ảnh hài lòng nhất mà anh chọn ra để tham gia cuộc thi nhiếp ảnh toàn quốc. Nhưng mà anh phát hiện, đối với anh mà nói có được giải hay không bây giờ đã không còn quan trọng như thế nữa.

Hiện tại, anh lại sống cuộc sống bình thường như trước kia. Chụp ảnh cho khách ở studio, hoặc là chụp ngoại cảnh. Lúc này, anh có thể cảm nhận được những thứ mà trước kia anh chưa từng phát hiện ra- bầu trời rất xanh, cỏ rất xanh, nước rất trong, hoa rất thơm, cuộc sống hóa ra đẹp như thế.

Từ sau khi chuyện đó xảy ra, anh cảm thấy mỗi ngày đều trôi qua rất vui vẻ.

Hôm nay sau khi tan giờ làm, một vị khách quen thuộc xuất hiện trong tiệm của Hải Minh. Sau khi Hải Minh nhìn thấy anh ta, sững người một lúc, nói : "Có chuyện gì sao?"

Đình Lực nói : "Tôi cảm thấy rất lạ, nhện không được tới hỏi anh, ngày hôm đó anh sao lại chạy tới cục công an vậy?"

Hải Minh lắc đầu nói : "Xin lỗi, tôi không muốn nói tới chuyện này nữa."

Đình Lực nói : "Anh đừng có quên, hôm đó anh đã đồng ý với tôi. Anh nói sau vụ việc sẽ giải thích rõ với tôi mà."

Hải Minh nghĩ một lúc, thở dài nói : "VẬY được thôi, vào trong hẳn nói."

Nửa tiếng sau, Đinh Lực đã nghe Hải Minh kể xong tất cả mọi diễn biến liên quan tới sự kiện bức ảnh siêu nhiên, anh kinh ngạc nói : "Trời ơi, trên thế giới này thực sự có mấy chuyện ảnh siêu nhiên ư! Hai tấm ảnh đó thế mà lại ẩn giấu bí mật đáng sợ như vậy!"

Anh trầm tư một hồi rồi nói : "Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu ra rồi, thầy Vu Quang Trung thì ra là do vậy mà mất."

"Phải rồi, cuối cùng anh làm sao giải thích với cảnh sát vậy?" Đinh Lực hỏi, "Bọn họ thực sự tin bà lão ấy là bị ma nhập, tự tay giết mình sao?"

"Bọn họ không tin, nhưng bọn họ cũng không bắt tôi được. Bởi vì trên cổ bà ấy dấu mười ngón tay in rõ mồn một, cảnh sát không thể tố cáo là tôi giết bà ấy đâu." Hải Minh nói rồi từ trên sofa đứng dậy, "Xin lỗi, tôi thực sự không muốn bàn luận về chuyện này nữa. Bây giờ tôi phải đi ăn tối với bạn gái rồi."

Đinh Lực cũng đứng dậy, lúc bọn họ cùng nhau đi ra tới cửa, Đinh Lực nói : "Hải Minh, không phải là anh trách tôi lúc đầu đem hai bức hình này tới tìm anh mới khiến anh bị cuốn vào trong vụ này chứ?"

"Không, vừa may là ngược lại." Hải Minh mỉm cười nói, "Tôi phải cảm ơn anh mới phải. Chuyện này khiến tôi cảm nhận được sự quý giá của cuộc sống này, tôi phải yêu quý cuộc sống này hơn bất kì lúc nào ngày xưa."

Đinh Lực nhìn anh với hàm ý sâu xa, nói : "Hi vọng anh luôn vui vẻ."

"Cám ơn, anh cũng vậy nhé." Hải Minh mỉm cười hiểu ý.

Buổi tối, trên một website nhiếp ảnh mang tính quốc tế, một bài đăng có tên là "Bức ảnh siêu nhiên gây kinh ngạc nhất Trung Quốc" xuất hiện, còn đính kèm theo bức ảnh. Người đăng kể về một câu chuyện ly kì, và tự xưng là bản thân mình có ảnh gốc làm chứng, có thể đủ đảm bảo câu tính chân thật của sự việc.

Đặng xong bài viết này, Đinh Lực dựa đầu vào lưng ghế, thả lỏng tinh thần.

Quá lâu rồi, cái quá trình này thực sự quá lâu rồi, trải qua cả năm năm, cuối cùng mới làm rõ được bí mật của bức ảnh này.

Sao mình lại thông minh như thế chứ? Đinh Lực kêu ngạo nghĩ, năm năm trước sau khi chụp được tấm ảnh quái dị đó, dựa vào trực giác cảm thấy trong bức ảnh này ẩn giấu một loại nguy hiểm khó lường nào đó. Thế là mới dùng nhiều hình thức khác nhau giao bức ảnh cho nhiều người khác nhau, khiến bọn họ thay mình nghiên cứu. Điều đáng tiếc là, trước mắt hai người đó đều không xài được, ngay cả cái gã được gọi là "nhiếp ảnh gia danh tiếng" Vu Quang Trung cũng chỉ có thể trong thời khắc trước khi sắp chết mới phát hiện ra bí mật của tấm ảnh này, mà lại không thể nói ra được...Xem ra vẫn là người trẻ tuổi cuối cùng tên là Hải Minh lợi hại nhất, anh ta không chỉ phá giải bí mật của bức ảnh, thậm chí còn có thể giết chết hồn ma đó. Cuối cùng vụ này xem như tìm đúng người rồi.

Đinh Lực châm một điếu thuốc lá, sau khi hít một hơi sâu, chậm chậm thở ra vòng khói màu xanh. Anh nhìn thấy mình sắp thực hiện được giấc mơ trong làn khói tỏa ra mệnh mông từ từ đó. Không bao lâu nữa, anh sẽ trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng được cả thế giới săn đón quan tâm. Lúc này, anh đột nhiên nhớ ra câu nói cuối cùng Hải Minh nói với anh, nghĩ rằng, điều đó mới là niềm vui thực sự.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Phần Kết

Trong cục công an, trong tay vị cảnh sát hình sự mặc đồng phục cầm một bức ảnh, anh dùng tay gãi đầu, lông mày chau khít lại, nhìn chăm chăm một cách khó hiểu rất lâu.

Nữ trợ lý bên cạnh chú ý tới bèn đi đến, hỏi : "Đội trưởng, anh đang suy nghĩ điều gì vậy?"

Đội trưởng cảnh sát hình sự đưa tấm ảnh cho trợ lý, nói : "Cái này là chúng ta chụp được ở hiện trường sau cái hôm xảy ra vụ án mạng kì lạ "tự bóp cổ chết" trong một viện lạc ở cổ trại."

Nữ trợ lý nhìn một hồi, nói : "Phải, mấy tấm hình này còn là do tôi chụp nữa cơ, sao vậy, có gì không đúng sao?"

Vị đội trưởng cảnh sát hình sự chỉ vào một chỗ trên bức ảnh, vẫn còn bối rối, dăm chiêu suy nghĩ nói : "Cô vẫn còn nhớ chứ, lúc chụp hình nạn nhân đã được đưa lên xe cảnh sát rồi. Nhưng cô nhìn sau lưng tôi đi, tại sao vẫn có thể nhìn thấy mờ mờ khuôn mặt của một bà lão?"

----<>----

Em trai của Phương Nguyên đã kể xong câu chuyện, em gái của anh ta hiển nhiên bị câu chuyện kinh dị lạ lùng này dọa một phen, cô che miệng nói : "Trời ơi! Dọa em tới đổ mồ hôi lạnh luôn nè! Trước đây anh nói, đây là câu chuyện có thật mà bạn anh trải qua sao?"

"Nói thật, anh không bằng lòng truy ra tính chân thật của câu chuyện này đâu. Anh thà là xem nó là một câu chuyện hư cấu còn hơn." Em trai Phương Nguyên quay đầu qua nói với giáo sư Lan, "Giáo sư, ông cảm thấy thế nào? Câu chuyện này vẫn xem là đặc sắc chứ hả?"

"Ừm, không tệ." Giáo sư Lan mỉm cười khen, đồng thời nói với Phương Nguyên, "Bây giờ phải xem cậu ra sao rồi, hi vọng cậu có thể kể ra một câu chuyện đặc sắc tương tự."

Ai biết được, Phương Nguyên nhú mào nói : "Xin lỗi, cả đời này con đều chưa từng trải qua những chuyện kì quái lạ lùng, con không biết nên kể gì cả."

Em gái của Phương Nguyên thốt lên : "Haiz, anh hai à!"

Giáo sư Lan đợi mấy giây, nhún vai nói : "Nếu như cậu thực sự không có chuyện gì hay ho để kể, vậy thì xin thứ lỗi, tôi cũng chẳng có cách nào thực hiện lời hứa của mình rồi." Nói rồi, ông liền chuẩn bị từ trên sofa đứng dậy.

"Không, đợi đã, giáo sư!" Phương Nguyên vội vàng nói : "Thực ra...con có một câu chuyện ly kì quái dị. Chỉ là, con không biết nên kể như thế nào nữa."

"Ồ, tại sao vậy?" Giáo sư Lan tò mò hỏi.

"Bởi vì, con đã đồng ý với cha con rồi...Bây giờ, con chưa được sự đồng ý của cha..." Phương Nguyên ngừng một lát, nhớ ra là bây giờ đã không thể nào có được sự đồng ý của cha nữa rồi, liền nói, "Vậy thì....thôi để con kể vậy."

Giáo sư Lan dựa lưng vào sô pha, biểu hiện ra một dáng vẻ rất hứng thú.

Phương Nguyên lại do dự lần nữa, nói : "Câu chuyện con kể tên là 'Câu
đố về tiếng thét thối tai' "

Anh bắt đầu kể.

GIAO ƯỚC TỬ VONG

Ninh Hàng Nhất
www.dtv-ebook.com

Câu Chuyện Thứ 2 - Phần Mở Đầu

-----CÂU ĐỐ VỀ TIẾNG THÉT CHÓI TAI-----

Trên hành lang của bệnh viện dành cho phụ nữ và trẻ em cấp thành phố, mấy chục người lớn đang đứng xếp hàng chờ, trong lòng bọn họ đều đang ôm một đứa bé được quấn kín như bưng, đó là con trai hoặc con gái của bọn họ. Các bé có đứa đang ngủ. Có đứa khóc âm ỉ đến sốt ruột, các bậc cha mẹ vì để vồ về tâm trạng của con, nghĩ mọi cách để khiến tụi nhóc yên lặng, hát dân ca này, kể chuyện bịa này, cho ăn quà vặt này, mà ngược lại càng khiến cho cái hành lang bệnh viện hẹp dài và đông đúc này có vẻ càng ồn ào hơn.

Rất khó tưởng tượng, thời gian bây giờ đã sắp tới nửa đêm rồi.

Mùa xuân là một mùa ấm áp đáng yêu, những lời khen ngợi trong thơ ca văn chương đều là vẻ đẹp và sự lãng mạn của mùa xuân, nhưng lại rất ít khi nhắc tới, đi kèm với sự sinh sôi nảy nở của vạn vật còn có vô vàn các mầm bệnh khiến người ta chán ghét. Điều này làm giảm giá trị ý nghĩa thơ ca hội họa của mùa xuân. Đặc biệt đối với trẻ em mà nói, vào lúc sức đề kháng của cơ thể bọn trẻ vẫn còn yếu, mùa xuân rõ ràng không thể xem là một mùa tốt lành gì.

Bác sĩ trực ban khoa Nhi ở Viện chăm sóc sức khỏe trẻ em và phụ nữ đã tăng từ một người thành hai người. Mà virus cảm cúm truyền nhiễm kéo dài trong thành phố khiến cho số lượng trẻ nhiễm bệnh ngày một gia tăng, mỗi tối hành lang bệnh viện đều do những người tới khám bệnh mà trở nên

đông nghẹt, ồn ào. Tối nay chỉ có mấy chục người xếp hàng, đã là ngày ít người nhất gần đây rồi.

Trong lòng Vương Thực ôm đứa con trai vừa tròn một tuổi cách đây không lâu, thằng bé ban nãy vẫn đang ngủ, bây giờ lại tỉnh rồi, có lẽ là tiếng người mẹ ở bên cạnh kể chuyện quá to chẳng. Vương Thạch cúi đầu nhìn con trai, khuôn mặt của cậu bé vẫn thanh tú đáng yêu, nhưng căn bệnh cảm cúm lại khiến cho mặt cậu nhóc trắng bệch, tinh thần ủ rũ, còn thường hay ho nữa. Vương Thực thậm chí còn không thể đoán được con trai là vì hiểu chuyện nên mới không quấy khóc hay là do bị bệnh nên không còn sức quấy khóc nữa. Ông vỗ nhẹ nhẹ lên mình con trai một cách trìu mến, nhìn về phía phòng khám bệnh của bệnh viện, phía trước vẫn còn hai người nữa mới đến lượt mình. Vương Thực kiềm không được mà thở dài.

Cậu nhóc nằm trong lòng cha yên lặng chưa được bao lâu, liền bắt đầu kêu rên, có dáng điệu hơi muốn khóc. Vương Thực lập tức đổi cách ôm khác, dựng đứa bé đứng dậy mặt hướng ra sau lưng ông, vừa dùng tay vỗ nhẹ lưng cậu bé, và rung rung nhẹ thân mình, cậu nhóc an phận được một lúc. Lúc này, một y tá đi ra từ trong phòng khám bệnh, Vương Thực đang định gọi cô ấy lại hỏi còn phải đợi bao lâu, đột nhiên, đứa con trai trên bả vai thét lên chói tai "Aaaa!"

Vương Thực hoảng hốt. Trước giờ ông chưa từng nghe thấy con trai phát ra tiếng thét lớn chói tai và kinh khủng tới như vậy. Đồng thời, ông lập tức chú ý tới khoảnh khắc ban nãy. Không chỉ có mình con ông thét lên, còn có ba đứa trẻ khác nữa, dường như bọn chúng đều cùng nhìn về một hướng.

Tiếng kêu thất thanh của bé trai vẫn chưa dứt, thằng bé bổ nhào vào lòng người cha, mặt dán chặt vào ngực cha, ba đứa trẻ còn lại cũng y hệt, thét lên thất thanh từng cơn, âm thanh đó đau xé lòng, sắc bén gai người, tràn đầy sự sợ hãi và căng thẳng, khiến cho người ta nghe rồi nổi da gà. Tất

cả mọi người trên hành lang đều sững người, không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Vương Thực ôm chặt con trai, đồng thời vô thức xoay người, nhìn về hướng lúc nãy đưa con trai nhìn, đó là đầu cuối của dãy hành lang, không một bóng người, chỉ có một cánh cửa sổ đang mở, ô cửa kính vươn ra trong bóng tối, đọng đưa lắt lư trong gió đêm lạnh lẽo.

Những người lớn còn lại cũng xoay người nhìn về đầu bên đó giống như Vương Thực, nhưng cũng chẳng phát hiện được gì, bọn họ hơi lo lắng nhìn bốn đứa trẻ thét lên inh ỏi, sự nghi ngờ hiện rõ lên mặt. Những người có kinh nghiệm nuôi trẻ con đều biết rõ tiếng thét chói tai ban nãy tuyệt đối không hề bình thường! Theo lẽ thường mà nói, trẻ con có thể đột ngột quấy khóc, nhưng tuyệt đối sẽ không thét lên vô cớ, trừ khi nhìn thấy hoặc cảm nhận được những thứ khiến bọn chúng sợ hãi bất an. Thế nhưng, bọn họ lần nữa nhìn xung quanh, ban nãy hoàn toàn không có tình huống dị thường nào cả. Chuyện gì thế này?

Vương Thực áp sát con vào người, lúc này đứa trẻ dường như bình tĩnh lại một chút, không còn hét lên nữa, nhưng Vương Thực vẫn cảm nhận được con trai đang thở một cách rất căng thẳng. Đôi tay nhỏ bé của cậu đang nắm chặt lấy tay áo và cổ áo của mình, người vẫn đang run lên. Sự sợ hãi của đứa con dường như truyền tới người của người cha, Vương Thực cũng cảm thấy lạnh sống lưng, nhưng ông không hiểu, tại sao lại như thế?

Vương Thực bất an vỗ vỗ lên mình con trai, ông thậm chí còn định mở miệng hỏi con mình ban nãy rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì? Nhưng ông biết, sẽ không có hồi đáp đâu, con trai còn chưa biết nói mà.

Vào ngay lúc Vương Thực đang sốt ruột bất an, ông nghe thấy một người đàn ông trung niên mặc đồ tây ở bên cạnh hỏi : " Nè cô y tá, mới lúc nãy đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao con gái tôi lại đột nhiên sợ hãi hét lên vậy?"

Cô y tá trẻ đỏ mặt mũi bối rối, ấp a ấp úng trả lời : "Cháu...cũng không biết. Trước đây cháu chưa từng gặp phải tình huống như thế này."

"Vậy cô đi hỏi bác sĩ thử xem, rốt cuộc là sao vậy, con gái tôi chẳng qua chỉ hơi bị cảm lạnh mà thôi, sao ban nãy lại phát ra tiếng hét đáng sợ thế?"

"Uhm, được thôi... Tí nữa cháu đi hỏi bác sĩ." Cô y tá nói rồi nhanh chóng bước đi.

Một lúc sau, bốn đứa trẻ hét lên chói tai ban nãy đều dần dần ngoan ngoãn, các bậc cha mẹ nhìn thấy con mình hết hét lên rồi, đều đã thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí căng thẳng trong hành lang đã dịu lại một chút.

Vương Thực thì vẫn cứ hoài nghi, ông vẫn có cái cảm giác sợ sợ khó mà miêu tả được đối với cảnh tượng lúc nãy, đang trầm ngâm thì nghe thấy tiếng gọi từ trong phòng khám : "Người kế tiếp, Vương Á Phu."

Vương Thực nghe thấy gọi tới tên con trai mình liền hoàn hồn trở lại, đáp một tiếng : "Tới ngay." Ôm con trai đi vào trong, trước khi bước vào cửa, ông ngừng lại một lát, lần nữa nhìn về phía cuối hành lang và bên ngoài ô cửa sổ tối om như mực kia.

Vẫn là chẳng có gì. Vương Thực không lưỡng lự nữa, liền bước vào phòng khám rồi ngồi xuống trước mặt bác sĩ.

Sau khi trải qua một lúc thăm khám, vị bác sĩ có kinh nghiệm phong phú kết luận là cậu nhóc mắc bệnh cúm thường thôi. Ông kê một loạt các đơn thuốc lên trên toa, dặn dò Vương Thực nhất định phải cho con uống thuốc đúng cử đúng liều.

Sau khi Vương Thực cảm ơn xong thì chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ tới chuyện lúc nãy, liền quay đầu lại hỏi : "Bác sĩ, con trai tôi lúc nãy ở

ngoài hành lang đột nhiên thét lên chói tai một cách kì lạ, còn có ba đứa trẻ khác cũng y như vậy, bác sĩ biết vì sao không?"

Vị bác sĩ đẩy gọng kính, nhìn đứa bé trai trong tay Vương Thực một cái : "Đột nhiên thét lên chói tai..." Ông nghĩ một lúc, "Gặp ác mộng chẳng?"

"Không, bác sĩ, lúc đó nó tỉnh mà, mắt nhìn về phía cuối hành lang, đột nhiên thét lên inh ỏi, làm tôi hết hồn."

"Hừm..." Vị bác sĩ lại trầm tư một hồi, "Vậy thì tôi cũng không biết, việc kiểu như này phải coi tình hình lúc đó...Có điều, bây giờ thằng bé đã không sao rồi, cũng chẳng có gì đáng lo ngại đâu, anh không cần để tâm quá."

"Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ." Vương Thực cảm ơn lần nữa rồi rời đi.

Sau khi bước ra khỏi cửa, Vương Thực không dám nán lại, ông muốn nhanh chóng đưa con về nhà uống thuốc, nhanh nhanh rời khỏi bệnh viện.

Dòng người xếp hàng ở hành lang chầm chậm dồn về phía trước.

Sau khoảng nửa tiếng, người chờ khám bệnh cuối cùng cũng đi về, bệnh viện cuối cùng cũng dần yên tĩnh. Vị bác sĩ trong phòng khám tiếp tục làm việc mấy tiếng nữa, bây giờ mới dừng lại thở một hơi. Lưng ông dựa vào chiếc ghế mây, nhàn nhã hút xong một điếu thuốc, đoán chừng tối nay sẽ không có quá nhiều người tới khám bệnh nữa đâu.

Vị bác sĩ vốn định nằm nhoài người lên bàn nghỉ ngơi một lát, bỗng nhiên nhớ tới mấy lời Vương Thực nói với mình trước đó.

Sau khi nhìn thấy phía cuối dãy hành lang thì thét lên chói tai...hơn nữa không phải chỉ là một đứa, mà là bốn đứa. Chuyện kì lạ thế này trước kia quả thực chưa hề nghe qua.

Nghĩ đến đây, trí tò mò mạnh mẽ đã xua đi cơn buồn ngủ và mệt mỏi, vị bác sĩ đứng dậy, rời khỏi căn phòng ra ngoài hành lang.

Hành lang lúc này không một bóng người.

Vị bác sĩ ho khe khẽ một tiếng, sau đó men theo hành lang đi tới cuối dãy chỗ sát cửa sổ.

Ông đứng trước ô cửa sổ, nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ tối mịch ngấn ngơ một lúc rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xung quanh.

Ngoài cửa sổ chỉ có bóng của các toà nhà và cây cối, chẳng có gì dị thường cả.

Vị bác sĩ chép miệng, rụt đầu trở lại, ông nhìn trái nhìn phải, hai bên lần lượt là hai gian phòng bệnh giường đơn.

Ông đẩy cửa phòng bệnh bên phải ra, mở đèn lên. Xem ra bên phía bệnh viện không có sắp xếp người ở phòng này, trên giường bệnh trống trơn.

Vị bác sĩ ngáp một cái, cơn buồn ngủ lại tập kích ông nữa rồi, ông định quay về chớp mắt một lát, thế nhưng vẫn là không kiềm lòng được mà mở cửa phòng bệnh bên trái ra, mò mẫm bấm mở công tắc đèn lắp trên tường, tách, đèn sáng rồi.

Cảnh tượng trước mắt giống như tiếng quả bom nổ cái bùm trong đầu vị bác sĩ. Ông hít một hơi khí lạnh, cảm thấy tối sầm trước mắt, hai chân ngay lập tức mềm nhũn ra. Ông vịn vào tường theo bản năng để cơ thể không đến mức ngã nhào xuống đất.

Đây là cảnh tượng đáng sợ mà cả đời ông chưa từng gặp qua. Toàn thân ông bỗng nhiên run lên, môi ông run lập cập, một lúc sau mới thốt ra được một câu từ trong miệng:

"Trời... Trời ơi"

[Đạo này bạn với lười đâm ra bỏ xó truyện này luôn, tự dưng hôm qua có một bạn like đạo cho mình một loạt tự dưng cảm động với có động lực lại nên post tiếp chương mới :)))) Raw thì cũng mới đọc hết mẫu chuyện hai à, cá nhân thì mình thấy câu chuyện hai hay hơn câu chuyện đầu nè. Hoy ko spoil nữa ~]

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Câu Chuyện Thứ 1: Bức Ảnh Siêu Nhiên - \(Phần Dẫn\)](#)

[Phần Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Phần Kết](#)

[Câu Chuyện Thứ 2 - Phần Mở Đầu](#)